

Αναρχία

Αρ. φύλ. 16, δρχ. 100

Γενάρης 1990

Τ.Θ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ - SECURITATE

Tο γεγονότα στη Ρουμανία απέδειξαν πως οι κροκόδειλοι μπορούν να παιζουν ρυθμόνικα. Γιατί πως άλλως μπορεί να χαραχτηρίσει χανείς τη στάση του Λ. Κύρκον απέναντι στο καθεστώς των Τσαουσέσκου και στα γεγονότα που συνόδευσαν την αιματοδαμμένη πτώση των παρά σαν στάση εναίσθητου κροκόδειλου...

Είναι ο ίδιος άνθρωπος που μαζί με τον άλλο λαμπρό κομμουνιστή, το Γιάνναρο, έκανε τις διακοπές του στα θέρετρα των Τσαουσέσκου.

Τώρα λένε πως δεν ήξεραν τίποτα κι ότι από τη στιγμή που έμαθαν όφειλαν «να κρατάνε υποστάσεις». Πολύ κομψή έκφραση. Θα νόμιζε χανείς ότι μιλάνε για καθημερινές κοινωνικές σχέσεις. Τις ίδιες ώρες που ο μεγάλος Νικολάε, ο

δούναδης της σκέψης, ο ΑΝΑΝΕΩΤΗΣ του σοσιαλισμού, λήστευε και δολοφονούσε το Ρουμανικό λαό, οι δικοί μας ευρωκομμουνιστές, ζέσταιναν τις τσέπες τους, έβγαζαν την εφημερίδα τους και λάδωναν το άντερό τους με χρήματα του «μισητού τύραννου». Λένε πως δεν ήξεραν. Ομως για άλλη μία φορά λένε ψέματα. Η δήλωση του Θεοδωράκη ότι ο Τσαουσέσκου του ζήτησε να δοθήσει τον Παπαδόπουλο και η σύσταση του Δραχόπουλου στο Θεοδωράκη «μη μιλάς γιατί απ' αυτούς παίρνουμε χρήματα» το αποδεικνύει.

Λένε ψέματα όπως έλεγαν και το 56 όταν ο χόκκινος στρατός κατέσφαξε τους Ούγγρους εργάτες. Τότε προχώρησαν ακόμη περισσότερο. Εριξαν πάνω στα θύματα τόννους λάσπης. Οι

είναι όφελα του καπιταλισμού, πράκτορες της ζένης αντίδρασης. Αιτή δολοφονία. Φυσική και ιστορική. Και είχαν μαζί τους όλες τις ευαισθητες πένες της Αριστεράς. Από τον Ζ.Π. Σαρτού ως το Ρίτσο. Κι ακόμα πιο πρόσφατα ως το Β. Βασιλικό, που έγραψε με το θράσος της αμάθειας στα ΝΕΑ, είκοσι ολόκληρα χρόνια μετά τη δολοφονία του Ιμφε Νάγκου, ότι οι Ούγγροι επαναστάτες υποκινήθηκαν από ξένους πράκτορες.

Λένε ψέματα όπως έλεγαν όταν εκτελούνταν ο Πλουμπίδης. Οπως όταν ο Στάλιν εκτελούσε τους Ρώσους φαντάρους που επέζησαν στα γερμανικά σφατόπλεδα, με το εφωτηματικό...ΠΑΠ ΕΠΕΖΗΣΣΕΣ. Οπως όταν συστηματικά, σαν να επρόκειτο για χάλπενηγκ, οργάνωναν γενοκτονίες. συν. σελ. 2

- ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΡΞΙΣΜΟ
- ΔΥΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΜΙΑ ΑΠΟΡΡΙΨΗ
- ΑΙΤΗΜΑ ΓΙΑ ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ
- ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ: ΕΝΑ ΑΡΧΕΓΟΝΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
- ΚΡΩΝΕΣΤΑΝΔΗ
- ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΠΕΛΑΣΗ ΔΡΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ
- Η «μικρή διαφορά» ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
- Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΑ ΜΑΧΝΟ ΣΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΡΟΚ
- ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚΣ
- ΡΟΥΜΑΝΙΑ
- ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΦΜΣ
- ΔΙΕΘΝΗ

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ

Nai, η αντίσταση είναι δυνατή γιατί το απίθανο βρίσκεται μέσα στους αγώνες.

Tυτελίριο της παραπληροφόρησης, η αποσιώπηση των πιό ουσιαστικών πλευρών των κοινωνικού-ταξικού αγώνα στην Αραβία στόχο μα κυρίως η ίδια η κοινωνική σημασία αυτού του αγώνα, είναι που επιβάλλουν αυτή τη στιγμή την συνολική παρονοίαση όσων μέχρι σήμερα συνέβησαν και μιά πρώτη τοποθέτηση από την πλευρά μας, παρονοίαση και τοποθέτηση, που ας σημειωθεί, γίνεται από την θέση αυτών που συμπαραστάθηκαν από την αρχή σχεδόν και στις πιό κοινωνικές μέχρι τώρα στιγμές του αγώνα στους Αραβικούς χώρες.

Όσος θα ακολουθήσουν διακατέχονται απλά από την θέλησή μας να παρονοίαστούν όλα τα γεγονότα που συνέβησαν ως σήμερα όπως ακριβώς έχουν και να εξαχθούν, σίγουρα υποκειμενικά, κάποια συμπεράσματα για την συνέχεια αυτού του αγώνα, εναρμονισμένα πάντοτε στην προεκλεγμένη μας κατεύθυνση της αντίστασης και της ανατροπής της εξουσίας.

συν. σελ. 9

Αριστερά - Σεκουουρι τάτε

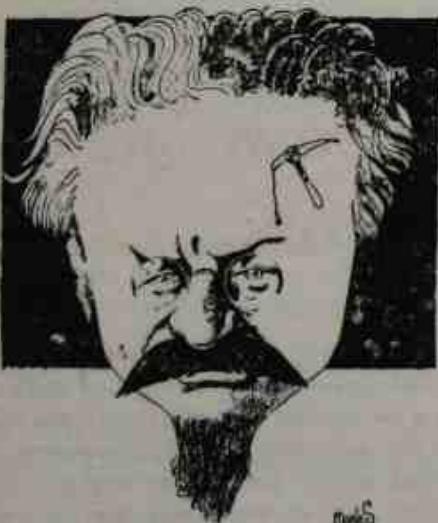
από σελ. 1

νίες ολόκληρων λαών, ανάμεσα στους οποίους είχαν την τύχη να δρεθούν και οι Πόντιοι της Ρωσίας.

ΔΕΝ ΗΣΕΡΑΝ ΤΙΠΟΤΑ όπως δεν ήξεραν και οι Γερμανοί για τα σφραγίδεα συγκέντρωσης. Δεν ήξεραν τίποτα για τις δίκες της Μόσχας. Για τη συνομιωσία των γιατρών. Για το ανθρωποκυνηγητό των βιολόγων. **ΠΑΝΤΑ ΔΕΝ ΗΣΕΡΑΝ ΤΙΠΟΤΑ. ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΑΝ ΕΚ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΩΝ ΟΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΑΘΟΣ...ΚΙ ΟΜΩΣ** πάντα κρατούσαν κι εξακολουθούν να κρατούν μία θεωρητική γραμμή άμυνας. Είναι οι έννοιες-κλισέ «**ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ - ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ**» που κατέφεραν να εμπεδώσουν στα μυαλά των ανθρώπων. Μια πραγματική γραμμή που εξακολουθεί να αντέχει στα ερωτηματικά.

ΚΙ ΟΜΩΣ ΠΑΝΤΑ ΗΣΕΡΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Γιατί αυτά που συνέβαιναν στη Ρωσία του Στάλιν, ή στην Κίνα του Μάο, συνέβαιναν και σε κάθε τετραγωνικό μέτρο κομμουνιστικής ύπαρξης. Συνέβαιναν στο Γαλλικό αλλά και στο Ελληνικό KK. Είναι γνωστό πως οι Γάλλοι κομμουνιστές παρέδωσαν στη Γκεστάτο τους εμιγκρέδες αντιστασιακούς για να τους υποκλέψουν την ιστορική μνήμη. Είναι γνωστό πώς φέρθηκε το KKE στους τροτοκιστές και σε κάθε διαφωνούντα και είναι γνωστή η στάση της ολοκληρωτικής και επαίσχυντης KNE μέχρι τις μέρες μας, όταν δεν δίστασε να χαραχτηρίσει ως προδοκάτοφα, χαφιέ, πράκτορα, όποιον αγωνιστή συναντούσε στο δρόμο της. **ΦΕΜΜΑ, ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΒΙΑ.** Συστηματικά, χωρίς ανάπτυξη, χωρίς μεσοδιάστημα. Κι εκ των υστέρων η γραμμή ήταν λάθος. Η δολοφονία, η εξολόθρευση λαών, η συκοφαντία, ο αμορφαλισμός μετατρέπονταν σε λαθεμένη γραμμή. Πολύ στις έκφραση για να βολευτούν οι συνειδήσεις. Μετά απ' αυτό, ο Λεωνίδας μπορεί να παίζει φυσαφόνικα και ο Ανδρουλάκης να αερολογεί. Όλα ήταν θέμα λανθασμένης γραμμής. Η ιστορική δικαιώση, εξακολουθεί να τους ανήκει. Η περεστόρικα ανανεώνει τη γραμμή. Φέρνει στο κέντρο των ενδιαφέροντος τον ΑΝΘΡΩΠΟ. Και ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ μετατρέπεται σε **ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ**. Μέχρι τώρα η ιστορία βάδισε σωστά. Μόνο που στο πρόσωπό της έγινε κάποιο λάθος. Ο Μέγας χειρούργος του Σοσιαλισμού, ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ, απέτυχε στην πλαστική προσώπουν.

Μετά πολλές δεκαετίες αναγγωρίζεται από τους κομμουνιστές ότι ο **ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ** δεν είχε **ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ**. Άλλα τότε τί είχε στη θέση του προσώπου. Γιατί δεν απαντούν σ' αυτό. Είχε κάποια παραμόρφωση προσώπου η πολύ απλά στη θέση του προσώπου είχαν τοποθετήσει τον κώλο του διαβόλου, που δεν είναι άλλος από τον αρχιερέα της κομμουνιστικής μεραρχίας, το γενικό γραμματέα δηλαδή.

πολύ

Ο κομμουνιστικός κόσμος δέβαια, εμφάνισε πολλές ιστορικές παραλλαγές. Από το Στάλιν ως τον Τολιάτι κι από τον Χο τι Μινχ ως τον Κάστρο. Ευρωκομμουνιστές ή τριτοκομιστικοί όμως δούλεψαν την ίδια πατέντα. Για τον Τολιάτι υπάρχουν οι μαρτυρίες του Ινάτσιου Σιλόνε. Υπήρξε γκαγκελίτης και ψεύτης όσο και οι άλλοι.

Μέτριος ηθοποιός προσποιήθηκε τον έκπληκτο όταν ο Χρονιαώφ έφερε στο φως τις αθλιότητες του Στάλιν. Άες και η δολοφονία του Τροτοκού δεν έγινε κατά τέτοιο τρόπο σα νάθελε το Καθεστώς να επιδείξει την ταυτότητά του και στον πλέον ηλίθιο.

Όχι δεν υπάρχει κανένα άλλοθι για τους κομμουνιστές. Η ΒΙΑ το έγκλημα και το ψέμα οξυγονώνται την ύπαρξή τους. Ευρωκομμουνιστές ή τριτοκομιστικοί έχουν όγει από το ίδιο καλούπι.

ΓΙΑΤΙ, για τους κομμουνιστές στο κέντρο των πάντων είναι το κόμμα. Το όντως ον είναι το κόμμα. Ο κομμουνιστής υπάρχει καθόσον ΥΠΑΡΧΕΙ το κόμμα. ΥΠΑΡΧΕΙ μέσω και για το κόμμα. **ΕΙΝΑΙ** και **ΤΕΛΟΣ** μαζί. **ΤΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ** είναι το κόμμα. Ολοι απορρέουν απ' αυτό. Οι έννοιες προσδιορίζονται απ' αυτό. Το κόμμα **ΕΙΝΑΙ** οι έννοιες. Η ιστορία, η κοινωνία, οι άνθρωποι υπάρχουν για να ΔΙΚΑΙΩΣΟΥΝ ΤΟ ΚΟΜΜΑ. Το μοναδικό ΝΟΗΜΑ που ανέλαβε η ανθρωπότητα είναι να δικαιωθεί τη μαρξιστική αντίληψη για την ιστορία. Ψέμα και αλήθεια δεν υπάρχουν. Δεν έχουν έννοια. Υπάρχει μόνο η ΓΡΑΜΜΗ που έχει το Κόμμα και τα μέλη δεν είναι παρά αλλά διαχειριστές διεκπεραιωτές. Άλλα μια γραμμή πρέπει να είναι εξ ανάγκης καθαρή γιατί διαφορετικά δεν υπάρχει. Πολλές γραμμές μαζί είναι το ακατανόητο. Η **ΜΙΑ** καθαρή ΓΡΑΜΜΗ έχει ανάγκη από το χωροφύλακα που θα την προστατεύει από τα ίδια τα λάθη των διαχειριστών της. Σ' αυτό τον ιερό σκοπό σφραγίδευνται όλα. Χωροφύλακες της σκέψης, φουφιάνοι και χαφιέδες των ίδιων των συντρόφων, αναφέρουν διαφορά στην κορυφή της πυραμίδας. Στο ίδιο σκεπτικό και στην ίδια αγκύλωση υποβάλλουν το σύνολο της κοινωνίας που σαν ζωντανός και δημιουργικός οργανισμός δεν μπορεί να προσδιοριστεί εύκολα στην κομμουνιστική γεωμετρία. Η βία που ασκεί και πάνω στο κοινωνικό σώμα επιστρέφει μέσα στο

κόμμα. Ποτέ αστοί συνέταιροι δεν φέρθηκαν τόσο δίαιτα και ανέντιμα, όσο σύντροφος σε συντρόφους.

Η επάραπτη ματαιοδοξία των αρχιμέρεων του κομμουνισμού να προσαρμόσουν την κοινωνία γνώρισε την ολοκληρωτική αποτυχία. Αυτά μεγάλωσε το χάσμα ανάμεσα στο κόμμα και τη κοινωνική σώμα.

Τα μέτρα ασφαλείας απέναντι στο απόλυτα εχθρικό κοινωνικό σώμα άγγιξαν τον παραλογισμό. Ο κάθε κομμουνιστής έγινε ασφαλής κι ο κάθε αδύνατος πολίτης χαφιές. Η απόλυτη εχθρότητα εγκαίνιασε καινούργια λάθη στους τομείς της παραγωγής όπου το καθεστώς υποσχόταν ότι θα είναι το πεδίο του τελικού θριάμβου.

Χορτασμένη δία και αίμα, βότκα και χαβιάρι η γραφειοκρατία του κομμουνιστικού κόσμου κατάλαβε πως μπήκε σ'ένα δύσκολο σταυροφόρο μ. Η ολοκληρωτικό πογκρόμ - η συνταγή Τσαουσέσκου - απέναντι στην κοινωνία ή υποχρηση. Ανοιγμα στις ζωτικές δυνάμεις που θα μπορούσαν να ζωντανέψουν το πτώμα του οικονομικού συστήματος. Στη δεύτερη περίπτωση μπορεί λόγω διοικητικής πείρας και τεχνολογικής κουλτούρας να ξαναταίρουν τα ηνία της μηχανής μεταμορφώνοντας το πρόσωπό τους.

Ομως κοιτάξτε πόσο καθάρματα είναι. Δε λένε κουβέντα για τον δρόμικο Αλβανό τύραννο. Δε λένε γιατί είναι σάρκα από τη σάρκα τους. Οπως δεν έλεγαν για το μεγάλο Νικολάε. Τους ενδιαφέρει η ελληνοαλβανική φιλία. Πολύ ενασθητή αντιμετώπιση. Αν όμως η γραμμή αλλάζει, αν η Μόσχα βαρέσει άλλο σκοπό για την Αλ-

βανία, θα τον ριζεύσουν σαν χοντρόπλετος αρκούδες που είναι. Τα γεγονότα της Ρουμανίας κατέδειξαν ένα πράγμα.

ΑΝΑΝΕΩΣΤΕΣ Η ΟΧΙ, ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΜΑΡΞΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΠΑΝΤΑ. ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΣΦΑΓΕΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ, ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ. ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ Η ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΒΓΑΛΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΑΤΕΝΤΑ.

ENANTIA ΣΤΟΝ ΜΑΡΞΙΣΜΟ

Θα είναι η θαυματική επιστημονική ευφυίας. Το πιο αριστοκρατικό το πιο επιστημονικό, το πιο αλιγαρχικό, το πιο δεσποτικό από όλα τα καθεστώτα. Μια νέα τάξη θα γεννηθεί. Μια νέα εραρχία πραγματικών και φυγοποιημόνων και λογικών. Κι ο κόδιμος θα χωριστεί σε μια μειονότητα που θα κυβερνά στο άνω της γνώσης και σε μια τεράστια πλειονητικά αμαθών. Και τότε αλλοίμονο στη μάζα των αμαθών.

(Μπακούνιν Μιχαήλ στην Κριτική της οικονομικής αιτιοκρατίας για το κράτος των Μαρξιστών)

Στις 7 Ιανουαρίου η Ενωση Αναρχικών Αγρινίου και το περιοδικό «Ελευθεριακή Κίνηση» διοργάνωσε με επιτυχία εκδήλωση που περιελάμβανε ομιλία με θέμα: «Ο Μαρξισμός ως ιδεολογία κυριαρχίας των επιδημών» πάνω στην κοινωνία.

Προηγήθηκε μια εισαγωγή με αναφορές στα γεγονότα που οπημάδεψαν την ιστορία των μαρξιστικών κομμάτων και των καθεστώτων των Ανατολικών χωρών από τη σφαγή των εξεγερμένων Κροστανδιανών ως τις πρόσφατες εκελίσεις. Η ομιλία αποτελούνταν από 2 μέρη. Το 1ο μέρος ασχολήθηκε κυρίως με τη σχέση του Μαρξ με τη εργατική κίνημα, τη σχέση του με τον Μπακούνιν και τον αναρχισμό. Το 2ο μέρος ασχο-

λήθηκε με τη θέση του Μαρξ μέσα στη συνέχεια αυτού που αποκαλείται «θεωρητική φιλοσοφία». Η σκέψη δηλαδή του Μαρξ στη συνέχεια της Πλατωνικής και της Εγελειανής φιλοσοφίας. Μετά την ομιλία έγινε συζήτηση με τη συμμετοχή του κόσμου, η σύνθεση του οποίου ήταν αντιπροσωπευτική της Αγρινιωτικής κοινωνίας. Στο χώρο της εκδήλωσης υπήρχε και έκθεση αντιεργατικού βιβλίου.

POYMANIA

Mία βασική διαπίστωση που αβίαστα εξάγεται από την κτηνωδία στο Ρουμάνικο κράτος, είναι ότι αυτή ήταν εμπτευσμένη από ένα ΑΡΙΣΤΕΡΟ καθεστώς. Κι αυτό γιατί η γενικότερη οργάνωση της οικονομίας και πολιτικής της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ρουμανίας στηρίζονταν και στον μαρξισμό, που ήταν η κυρίαρχη ιδεολογία και στο KKP που διαχειρίζόταν την εξουσία στο όνομα της εργατικής τάξης.

Αυτός βασικά ήταν ο πυρήνας του περιεχομένου της κυριαρχίας των κομμουνιστών της Σεκουουριτάτε πάνω στην κοινωνία της Ρουμανίας.

Ο Τσαουσέσκου υπήρξε πιστός εφαρμοστής της μαρξιστικής θεωρίας από την αρχή ως το τέλος του. Μαζί με αυτόν και οι μηχανισμοί επιβολής του σοσιαλισμού (Σεκιουριτάτε) που τόσο πολλά επιχειρήματα αντλούσαν από το οπλοστάσιο του Μαρξισμού - Λενινισμού.

АНАПТИКЕИ

Το μαρξιστικό δόγμα της ανάπτυξης στηρίζεται στη θεωρία της εξέλιξης των παραγωγικών δυνάμεων. Οι παραγωγικές δυνάμεις κατά τον μαρξισμό είναι αυτές που καθορίζουν μία κοινωνία, είναι αυτές που προσδιορίζουν την κοινωνική αλλαγή από ένα κοινωνικό σύστημα σ' ένα άλλο. Η εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων είναι αυτή που θα οπάσει τις παραγωγικές σχέσεις αλλάζοντάς τες. Αυτή η θεωρηση μεταφέρεται μηχανιστικά από την χυδαία υλιστική αντίληψη της φιλοσοφίας του μαρξισμού, γιαυτό προτάσεται η οικονομία ως η βασικότερη προυπόθεση για την ευτυχία του ανθρώπινου γένους.

Η ανάπτυξη λοιπόν των παραγωγών δυνάμεων που αποτελούν την οι-

ΕΕΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ = ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ.

Ηρουμανία, μια χώρα αγροτική, πλούσια σε ένθερμα αδάφη με καθυστερημένο καπιταλισμό, BIAZETAI από τους ιθύνοντες της μαρξιστικής χυριαρχίας του KK. Με το δόγμα της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, του εκσυγχρονισμού, πρέπει να μετατραπεί σε χώρα διομηχανική το συντομότερο.

Ιδιαίτερα με την άνοδο του Τσαουσέ-
σκου στην εξουσία οι φιλοδοξίες της
εκβιομηχάνισης και της μετατροπής της
από αναπτυσσόμενη σε αναπτυγμένη
χώρα, η Ρουμανική κοινωνία γρήγορα
θα δεχτεί τα αποτέλεσμα της εφα-
μογής των αλλοπρόσωπων σχεδίων της
εξουσίας. Αρχίζει η εκβιομηχάνιση με
άξονα τη βαριά βιομηχανία: κατασκευή
μηχανών - εργαλείων, ισχυρή σιδη-
ρουργία παραγωγής χάλυβα, διυλιστή-
ρια πετρελαίου με το τεράστιο πετρο-
χημικό συγκρότημα Teleajan, παραγγε-
λίες πυρηνικών σταθμών από Καναδά,
Ιταλία, Γαλλία.

Αυτή η οικονομική πολιτική δεν οδήγησε σε καμία ανάπτυξη αλλά αντιθέτως στη χρεωκοπία που ο Ρουμανικός λαός θα πληρώσει. Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής ήταν να χρεωθεί υπέροχα ποσά στους διεθνείς πιστωτικούς οργανισμούς αφ' ενός, αφ' ετέρου να εισάγει βιομηχανικά προϊόντα απ' έξω, ακριβώς αυτά που υποτίθεται ότι παρήγαγαν οι γιγαντιαίες βιομηχανικές

χονομική βάση της κοινωνίας, την ΔΟΜΗ της, αφκεί, για να αναπτυχθούν οι θεοροί, οι αξίες, οι κοινωνικές σχέσεις, το εποικοδόμημα της κοινωνίας, η ΥΠΕΡΔΟΜΗ.

Η απόλυτη προτεραιότητα στην οικονομία είναι για το μαρξισμό το Α και το Ω της θεωρίας του για την ανάπτυξη. Αυτή η μαρξιστική αρδούμπα αποτέλεσε για τους μαρξιστές το επίκεντρο της σκέψης τους. Για τους καθεστωτικούς αποτέλεσε το εγγαλείο ειφαρμογής του σοσιαλισμού, για τους μη καθεστωτικούς μαρξιστές την πρωτόγονη χριτική τους στον σύγχρονο καπιταλισμό. Εποικαινίασε αυτό το ΔΟΓΜΑ ήταν θεωρητική ενσάρκωση του καθεστώτος που επέισαν.

αρτάζουν αυτό που τους ανήκει. Κα αυτό που τους ανήκει είναι ότι δρου μπροστά τους. Σύλλα, στάρι, καλαμπό κι, φρούτα, κρέατα, και ότι άλλο εποι μάζεται να εξαγθεί από τη χώρα.

Για να σπάσουν την αλληλεγγύη εφαρμόζουν την νομοθεσία του αιματομε την επιδολή του δελτίου και τις αυστηρές ποινές σ' όσους αποθηκεύουν προϊόντα. Ποινές επιβάλλονται και σ' αυτούς που δεν εκπληρώνουν τα πλάνα. Ολα αυτά μαζί με τον αυτονομικό μηχανισμό να είναι παντού, προστατεύουν την αλληλεγγύη.

θούν να ενσπείρουν τον ανταγωνισμό μεταξύ των πολιτών, την καχυποφία, τον φόβο και τον χαριεδισμό. Για να διασπάσουν την κοινωνία όργχουν τις ευθύνες σε διάφορα τμήματα του πληθυσμού. Αντέλωντας επιχειρήματα από τον ίδιο τον Μαρξ, ο οποίος έριχνε τα βάρη για τον Γαλλικό δεσποτισμό στην «αγροτική αποδλάκωση», ο Τσαουσέσκου κατηγορούσε με την σειρά τους αγρότες για θαυμασία, τους για τεμπελία, ανικανότητα, καταναλωτισμό και τάσεις παγυδισκίας.

ΕΞΙΣΤΕΡΣΕΙΣ

Στη Ρουμανία δεν έχουμε την ιστορία κακή παράδοση των εξεγέρσεων που συντελούνται στις γειτονικές χώρες των μαρξιστικών καθεστώτων (Πολωνία Ουγγαρία, Αν. Γερμανία), ωστόσο όμως οι Ρουμάνοι εργαζόμενοι κάνουν την απελπισία τους εξέγερση ξέροντας ότι έχουν να αντιμετωπίσουν το πιο δολοφονικό κομμουνιστικό κόμμα.

Το 1977 οι ανθρακωρύχοι του Jin απέργουν με αιτήματα να επαναφερθεί για τους ανθρακωρύχους το χαθεστώ εργασίας του 1955. Αν και δεν ζητούσαν τίποτα για το μέλλον, η στάση του KKP και του Τσαουσέσκου ήταν η εξαφάνιση και η εκτόπιση των ανθρακωρύχων. Την ίδια χρονιά απέργειες ξεπούλησαν στα ανθρακωρυχεία Kovikai, στα εργοστάσια σιδηρουργίας του Galati. Tengviste, στα εργοστάσια μηχανοκατασκευών του Βουκουρεστίου. Το '81 ε-

παναλαμβάνονται οι εξεγέρσεις στα ανθρακωρυχεία του Μοστρου και απλώνονται σ' όλη την περιοχή. Εδώ εκτελούνται κομματικοί και πολιτορύλακες που πάνε να καταστείλουν την εξέγερση. Η κατάληψη της έδρας του κόμματος, η σύλληψη του υπουργού εργασίας και η επίθεση των εργατών στον ίδιο τον Τσαουσάεσκου που πήγε να τους μιλήσει, ήταν τα χαρακτηριστικά της εξέγερσης. Εξεγέρσεις στην Οισονα όπου μαχαίρωντον το γραμματέα του κόμματος, στο Γιουργίν λυντσάρουν τον αναπληρωτή γραμματέα. Επίσης εξεγέρσεις έχουμε μετά από χρόνια στο Μπράσοβ. Βασικό όλων των εξεγέρσεων είναι ο χαρακτήρας τους. Οι εργαζόμενοι γνωρίζοντας ότι απέναντι τους έχουν τον πιο σκληρό ολοκληρωτισμό, εδιναν τον ανάλογο τόνο στην εξέγερση.

ΣΕΚΙΟΥΡΙΤΑΤΕ

Εδώ έχουμε να κάνουμε με το πιο ξεκάθαρα, ωμό καθεστώς. Από τη μεριά οι κομμωτινιστές, κάτοχοι της «αλήθειας», της εξουσίας και των μέσων παραγωγής με υψηλές θέσεις στην κοινωνική ιεραρχία και υψηλές απολαβές, από την άλλη μεριά η κοινωνία ανήματοφ, δουτηγμένη στην απόλυτη ένδεια, στο απόλυτο σκοτάδι. Είναι τόσο πολύ διαχωρισμένοι οι κομμωτινιστές από το λαό που ούτε καν συνευδίσκονται μαζί οποιδήποτε. Οι κομματικοί μένουν σε ειδικά προάστια, με ειδικά προνόμια, άφθονο ρεύμα, άφθανο νερό. Ψωνίζουν από ειδικά μαγαζιά τρώνε σε ειδικά εστιατόρια. Για να περιφρουρήσουν αυτήν την πρόκληση, είχαν να διαλέξουν δύο δρόμους: τον ιδεολογικό έλεγχο ή τον αστυνομικό έλεγχο.

Ομως η μαρξιστική ιδεολογία δεν το κατάφερε να καθυποτάξει την κοινωνία. Εποι ο μόνος δρόμος που είχαν το αριστερά αφεντικά, ήταν η δια και της καταστολή. Δημιουργήσαν τα γνωστά τάγματα δολοφόνων, την Σεκουιριτάτε. Ο τύπος που ενσάρκωντε το δουμάνων ασφαλίτη ήταν άνθρωπος με μαρξιστική λενινιστική παιδεία ταυτομένος με το ιδεολογικό πεδίτυπο του πρωτοτύπου.

ρου κομμουνιστή, ο ανθρωπός με ανώτερο γόητρο, με καλές απολαβές και πολλές ευθύνες. Είναι αυτός που γνωρίζαμε στην Τιμισοάρα και στα υπόγεια του Βουκουρεστίου. Το πολυπληθές αυτό σώμα των δολοφόνων ήταν που στήριξε το μαρξιστικό καθεστώς των Ρουμάνων κομμουνιστών. ΩΣΠΟΥ το τρεμάνενο σαγόνι του Τσαουσόσκου λίγο πριν την εκτέλεση του, τους έστελλε φοβισμένους στα υπόγεια του Βουκουρεστίου. Το καλύτερο χόμπι του Ρουμάνικου λαού ήγινε το κυνήγι των μπάτων. Οι Ρουμανίκες επαναστατικές επιτροπές εκτελούν συνοπτικά τους μπάτους της Σεκουουριτάτε, τους γραφειοκράτες και δύοντας συμμετείχαν στο καθεστώς του τρόμου. Όσο για την κυνέρνηση Εθνικού Μετώπου περιμένει απαθής, χωρίς καμία εξουσία, τη σειρά της. Η επανάσταση στη Ρουμανία ξεριζώνει κάθε τι που θυμίζει «δικτατορία του προλεταριάτου» γιατό θα μείνει στην ιστορία όσο κι αν ζησει. Κομμουνιστικά χόμπατα όλου του κόσμου, αριστερά αφεντικά, αριστερόστικα σκουπίδια, οι προσενεγές όλων των παπάδων σας δεν θα σας σώσουν από τον πάσσαλο των μαρτυρίων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΝΕΤΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

«Η εξουσία τους συμφιλώνει».

Mετά τις εκλογές του Ιούνη, η «Αναρχία» προσδιόριζε το στίγμα των κυρίαρχων πολιτικών δεδομένων με την χρήση «η εξουσία τους συμφιλώνει». Η δυναμική των εξελίξεων, που ακολούθησαν, γενικεύει και εμπεδώνει την ισχύ αυτής της εμπνείας.

Η τρικομματική κυβέρνηση, πέρα από τις φενακισμένες ιδεολογίες και τα στρεβότυπα της δημιουργοφανής λογοκοπίας, είναι η κανονιφανής (για την Ελλάδα) λαράσταση της δούλησης του συστήματος Κυριαρχίας, να υπερβει τις ιστορικές αγκυλώσεις του αποκαθιστώντας (για πρώτη φορά στο συγκεκριμένο γίγνεσθαι) το ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ κοινωνικό περιεχόμενο των «διαχωριστικών γραμμών».

Με άλλα λόγια, το ψεύδος των πολιτικών αντιταλοτήτων εξοστρακίζεται από τους ίδιους τους ιστορικούς φορείς του και στο βασιλείο του ενθρόνιζεται η «συναίνεση» με την έννοια της ιδεολογικής και λειτουργικής συσπείρωσης γύρω από τον καθολικά αποδεκτό πόλο της πρωτοκαθεδρίας του συστήματος.

Ανεξάρτητα από το βάθος και το πλάτος της «κρίσης του καπιταλισμού», αυτό που αξίζει να εκτιμήσουμε είναι η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ του παρόντος, κάθε άλλη εμμνευτική προσέγγιση της κυριαρχίας πολιτικής, το πολύ πολύ να μας προσδώσει κύριος «πολιτικού αναλυτή» ή να μας καταδικάσει στην στενότητα της επικαιρικής πολιτικολογίας (που, σαν τέτοια, δεν υπερβαίνει τη μεζέρια του ουραγού ούτε την υπουρλία της

στρατολόγησης).

Η συναίνετική ΕΚΔΟΣΗ του εγχώριου κοινοβουλευτισμού, εκπλήσσει μόνο όσους θέλουν να εκπλαγούν, όσους παραμένουν αμετανόητοι ζηλωτές του κυβερνητισμού και του κομματικού κρετινισμού, όσους μακαρίζουν εαυτούς εντός του τίποτα της «ορθοδοξίας» εξευτελιζόμενοι διαρκώς από τον μέγιστο των «αιρετικών» -την πραγματικότητα, όσους μοντάρουν μια «βαθυστόχαστη» κρυτική, μόνο και μόνο για να υποδαυλίσουν την αιμοδιψή λογοκοπία των φοιτητικών συνελεύσεων, όσους ορθώνουν στον ορίζοντα της οπτικής των καταπιεσμένων αποκλειστικά και μόνο το καμένο δέντρο των φενακισμών της κυριαρχης πολιτικής, γιατί στο δάσος παραμονεύει ο «λύκος» της άρνησης - ανατροπής του αρχηγικού αυτοπροσδιορισμού τους, όσους θεωρητικολόγουν περί «κρίσης» ενωματώνοντας τα εκστασιασμένα ακρατήρια στη λογιστική του πολιτικαντισμού και στο new look της αλλοτριωμένης «επαναστατικότητας».

Η πίτα που καίγεται (;) δεν προορίζεται, δέδαμα, για μας, αλλά τούτο δεν σημαίνει ότι μας αφήνει εντελώς αδιάφορους, απλά, ΔΕΝ πρόκειται να την καταστήσουμε ΠΡΟΝΟΜΙΑΚΟ πεδίο αναφοράς μας. Η προσπτική, που αναφέραμε πιο πάνω, ξεπερνά το επιμέρους της συγκεκριμένης διαχειριστικής μορφής - η οποία ωστόσο δεν μπορεί να υποτιμηθεί και να τοποθετηθεί αθροιστικά στο σύνολο των διεργασιών του πολιτικού συστήματος από το 1974.

Απάτες και αυταπάτες.

Oταν οι επαγγελματίες του κυβερνητισμού σκιαγραφούν την πολιτική σαν «τέχνη του εφικτού» λένε τη μισή αλήθεια.

Αποσιωπών το γεγονός, ότι σαν «εφικτό» ορίζουν την αποτελεσματικότητα της διαχείρισης των ΓΕΝΙΚΩΝ συμφερόντων της άρχουσας τάξης. Ο, τι απομένει (σαν υπονούμενη αλλά πραγματική αντιδιαστολή) είναι το «ανέφικτο» (επιθυμητό, αναγκαίο, σωστό, όμορφο...) και άλλες τέτοιες εξωφραισμένες και γοητευτικές ΑΠΟΡΡΙΨΕΙΣ): δηλ. η υπεράσπιση και πρώθημη των αναγκών και των αιτημάτων των μόνιμων θυμάτων της μιθωτής δουλείας και του κρατικού καταναγκασμού.

Και η ιδεολογία αυτή (που εμφυτεύεται στη συλλογική συνέδηση ως «αυτονόμητος δεαλισμός» συμπληρώνεται και ΥΠΕΡΥΨΩΝΕΤΑΙ διαπλεκόμενη με το παμπάλαιο ψεύδος του «εθνικού-κοινωνικού συμφέροντος».

Το «έθνος» (σαν υπερταξική, ομοιογενής, μυθική οντότητα) γίνεται η «μαγική ενέργεια», που εξομοιώνει τεχνητά και ισοπεδώνει, στην ακρισία του ίδιου ακροατηρίου, τον εργάτη της ΕΤΜΑ με τον αυτάρεστο γάπι χορηγατή από το Ν. Ψυχικό! Δημιουργείται, έτοι, ένα ΠΑΓΙΟ ΥΠΕΡ-ΠΟΛΙΤΙΚΟ πλαίσιο πολιτικών σχέσεων και δραστηριοτήτων (τα άφθατα του Συντάγματος προσδιοικίζουν με «θετικό» τρόπο τη λειτουργικότητά του), με μάΣΚΟΠΙΜΗ ασάφεια και ελαστικότητα - ώστε να «δικαιολογούνται» και να «εξηγούνται» τα πάντα. Το «μαγικό ραδί» του μάγου Μέδλιν το σφετερίστηκε και το χειρίζεται επιδέξια η αστική πολιτική απατεωνιά!

Οι χτεινοί «θανάσιμοι εχθροί» μεταμορφώνονται αίροντς σε «συνεργάσιμους εταίρους», η αδιάλλακτη «εμμονή στις αρχές» μετατρέπεται σε ενδοτική

«αναζήτηση συγκλίσεων», η ανατολίτικη «πάλη του φωτός με το σκότος» απονεί υπό την αίγλη της ευρωπαϊκούς «εθνικής δημοκρατικής συνεννόησης», τα δροντερά αστροπελέκια για «πρωταρχικότητας κάθαρσης» διαλύνονται από το καθαρτικό του «αναγκαίου και γόνιμου διαλόγου»... x.λ.π...x.λ.π.

Το κάθε τι μετασφέρεται ταχυδαχτυλουργικά στο αντίθετο του. Και ο μέσος ψηφοφόρος, ο μέσος τηλεθεατής, ο μέσος αφισοκολλητής (όλοι αυτοί οι αξιοθήνητοι «μέσοις όρος» της κατεστημένης μαζέριας). Ζαλισμένοι και αδοήθητοι, σπάζουν τα σαστισμένα μούτρα τους πάνω στην αρειώλικη αιδερογρυθριά της ΣΟΦΙΣΤΙΚΗΣ του Κράτους.

Αυτή είναι η πραγματικότητα των ημερών μας, όπου: οι «πάτρονες του Κοσκωτά» συγκλίνοντες με τους «πουλημένους Κυριοφλωμάρχηδες» ανακαλύπτουν ουσιαστικά σημεία επαφής και συνεργασίας με τον «Εφιάλτη του '63», πάνω στη βάση (που αλλού;) του «αισθήματος εθνικής συθύνης». Και οι αντιηγεμονιδικοί υποστριμοί του Μασσαβέτα; Τα αντιδεξιά αντριλίκια του Διαχογάνη; Η εμπική ηθικολογία του Ρίζου; Που χάθηκαν όλα αυτά τα φανταχτερά πετρωμάτηλα των ανεκδιγητών λαγών της πολιτικάκτης λογοκοπίας; Όσοι συνεχίζουν να αναρωτούνται, δεν έχουν παρά να σκεφτούν ότι η Ελλάδα υπήρχε το λίκνο της τέχνης του ΘΕΑΤΡΟΥ και η ευπαιτία είναι ο χειρότερος ομβόλουλος, πολλάριστον το Λεύκα των πολιτών - μαζικούς πολιτικοτοκιούμ.

Η προτεραιότητα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης.

Aυτό που καθόρισε (μάλλον, επέβαλε) το πολυδιαφημισμένο «τέλος των αυτοδυναμιών», δεν θα πρέπει να αναζητηθεί: ούτε στην «πολιτική σοφία» του λαού (από πότε είναι μέτρο σύνεσης η κατευθυνόμενη εκλογή τύπου χειραγώγησης); ούτε στις ιδιορυθμίες του εκλογικού νόμου (τη μορφολογία των πολιτικού συστήματος την καθορίζει η συγκεκριμένη ιστορική στρατηγική της Κυριαρχίας και οι αντιθέσεις και αντιστάσεις που αυτή συναντά). ούτε στους τάχα ευφυείς τακτικούς χειρισμούς των αισιοδοσών γηγειών (για κάθε σχόλιο επ' αυτού, παραπέμπουμε στον Κοτζιά και τον Γράφα!..).

Η λύση του «αινίγματος» δρίσκεται στην ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ επιλογή του ελληνικού καπιταλισμού, να πρωθήσει, με πληρότητα και διάρκεια, την ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ των οικονομικοπαραγωγικών δομών του, έτοι ωστε να εξαφαλίσει μια ανταγωνιστική δυναμική - στη προσπτική (κυρίως αλλά όχι μόνο) της «Ενιαίας Ευρωπαϊκής Αγοράς». Η κυριαρχηση τάξη (και δεν χρειάζεται να αναλύσουμε το πώς και το γιατί το «εθνικό συμφέρον» είναι το ιδεολογικό όψεων μιας πρωτότυπης των προνομίων και των συμφερόντων της) απαιτήσει και απαιτεί μια πολιτική-κυβερνητική διαχείριση που θα σχεδιάζεται με γνώμονα τη δική της «αναπτυξιακή» στρατηγική. Τόσο η γενική στόχευση δύο και η οξύτητα των άμεσων προβλημάτων τους, συσπειρώσαντας τ' αφεντικά γύρω από το χρυσοφόρο γι' αυτούς «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» του '85.

Η συγκεκριμένη πολιτική δεν είναι τύποτα άλλο παρά μια παρατεταμένη, σύνθετη, συστηματική επίθεση στο εισόδημα και γενικά στο βιοτικό επίπεδο των εργατών, των εργαζομένων, της νεολαίας. Ο ετοιμόρροπος πρωθυπουργός - εντεταλμένος του οικονομικού κατεστημένου, καλεί τους εργαζόμενους να ενστερνιστούν την «ηθική της θυάσιας» (αμοιβεσιαί λίγο, εργάζομενοι πολύ, πεινάς περισσότερο... και όλα αυτά με ακμαίο «πατριωτικό φρόντιμα») και να υποταχτούν στην «ανάγκη» (λέγε με, κέρδος) με πνεύμα «χοινωνικής αλληλεγγύης» (δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν διαμαρτύρομαι, δεν απεργώ). Η πρόθεση των αφεντικών, στην παρούσα φάση, είναι να ανταπεξέλθει στις δυσχέρειες της «κρίσης» οργανώντας την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης της φόρμουλα της «μονόπλευρης λιτότητας» γίνεται το Είναι της κυριαρχίας πολιτική συμφέροντων των οικονομικής ανταπόκτησης αιτούσας (οι «μη προνομιούχοι» του ΠΑΣΟΚ, οι «τίμιοι νοικοκυραίοι» της ΝΔ, η «περήφανη εργα-

από σελ. 4

πική τάξη» της Αριστεράς) καλούνται να «πειθούν», δηλ. να γίνουν θλιβερά αντικείμενα συγκάλυψης, παραπλάνησης, πειθαναγκασμού και καταστολής.

Και το πολιτικό υποκείμενο μας τέτοιας «πειθούς» δεν μπορεί παρά να ενσάρχωνει το ιδεολόγημα της «κοινωνικής πανσφρατιάς» και την μυθοπλασία της «εθνικής καθολικότητας των προβλημάτων: ένα ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ πολιτικό υποκείμενο λοιπόν, μια «οικουμενική» κυβέρνηση - έτσι ώστε τα τεχνώματα των λαοπλάνων να μείνουν χωρίς μαζικές ενστάσεις, η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης να αναγθεί στο κύρος του πολιτικού συστήματος, η καταστολή να πλασαριστεί ως «εθνική δημοκρατική αυτοάμυνα», οι καταπιεσμένοι να κλειδωθούν στα ιδεολογικά κεντρά της «υπεραξιακής συνεννόησης» το Κράτος να επιδιάλει την αυθεντία του και να εκλογικεύσει την πυγμή του με όρους «εθνικής κρίσης».

Συμπληρωματικοί συντελεστές

Εδώ και αρχετό καιρό, το πολιτικό σύστημα φαντάζεται να λειτουργεί με μια κλιμακούμενη αυτονομία (ως προς την δυναμική, την ένταση και την προοπτική των αντιπάλωτων), η οποία όμως δεν στερεωνόταν σε καμιά δομική σταθερότητα των γενικών παραμέτρων της Κυριαρχίας. Η αυτονομία αυτή θα πρέπει να θεωρηθεί ως ιδιαίτερη ακραία εκδήλωση του ΙΔΙΟΤΥΠΟΥ ΚΡΑΤΙΣΜΟΥ της ελληνικής κοινωνίας, που επιτρέπει στις πολιτικές δυνάμεις να αξιοποιούν προς όφελός τους (δηλ. προς όφελος του αυτοκαθορισμού τους) τη διαπιστωμένη θεσμική ταλάντωση, τη ρευστότητα των ταξικών προσδιορισμών, τη γενική ασύφεια και σύγχυση των κοινωνικών κριτηρίων.

Στην Ελλάδα του «έίσαι ό, τι δηλώσεις» και της κομματικοπελατειακής πολιτικής του κράτους, ο Βοναπαρτισμός του Παπανδρέου δεν ήτει ως πολιτικό παράδοξο αλλά και δεν έλαβε υπόψιν του τις βαθειές ΜΕΤΑΛΛΑ-

Η διαχείριση της (βασικά οικονομικής) κρίσης του συστήματος πριμοδότησε καρδιά και κατέστησε επειγούσα και χρήσιμη τη λύση της ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ. Η ιδεολογία της «εθνικής ομογνούσιας» (που έδωσε το σήγμα της καθεστωτικής δημιαγωγίας κατά τη διάφορα της Μεταπολίτευσης), ήταν, κατά κάποιο τρόπο, ο προσγγέλος της «συναντικής προσπτικής», με τη διαφορά ότι θερελιωνόταν στην πιο «πειστική» περισταση (από την άποψη της ισχύος των εθνοκεντρικών ιδεών) της «τουρκικής απειλής». Το παρόν τοικοματικό σχήμα είναι η πειραματική ένάρξη μιας ΕΥΡΥΤΕΡΗΣ και ΒΑΘΥΤΕΡΗΣ συναντικής διαδικασίας, που αντανάκλα τη φύση της σύγχρονης υποστάσης της κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφαλαίου και διαχέται (προσπτικά) στο ΣΥΝΟΛΟ των κοινωνικού λαού. Από αυτή την άποψη, οι τρεις γελοίοι δύο και αδιστάκτοι οικανοπέδακες των αξιονομών είναι, όντως, πρωτόποροι.

ΓΕΣ που σφράγισαν, κατά τη Μεταπολίτευση, το κοινωνικό φαντασιακό. Αρκεί να σημειώσουμε, ότι η προοπτική του ολοκληρωμένου αστικού εκσυγχρονισμού συνεπάγεται την καθοριστική ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ της οικονομίας (και μάλιστα, σήμερα, με διεθνείς αναφορά) με ό, τι αυτό εξυπάρχει για τις μορφές του κοινωνικού ελέγχου, τις ιδεολογίες των κοινωνικών συμπεριφορών και τις συλλογικές προσλαμβάνουσες.

Η εύλογη ανησυχία της κυριαρχηστής τάξης είχε να κάνει πρώτον, με την επικίνδυνη καθυστέρηση σχεδιασμού και άσκησης μάς μόνιμης και σταθερής «δέουσας» διαχείρισης-και δευτέρον, με το σοδαρό ενδεχόμενο (στον ορίζοντα της γενικής πολιτικής οξύτητας) να αναδύθει μια φυγόκεντρη ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ, φιλοσοπασική πολιτική ενέργεια, που θα μπορούσε να μετασχηματίσει την ενδοκαθεστωτική κομματικοπολιτική σύρραξη σε ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΑΝΥΠΟΛΗΨΙΑ και ΚΡΙΣΗ -ΕΞΟΥ-

ΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ» του όλου συστήματος, δηλ. να την ξεπεράσει και να θέσει την πολιτική επικαιρότητα της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ.

Πέρα από τη «φός πολιτική», τη «βεντέτα Παπανδρέου-Μητσοτάκη» και τα «γαλάζια και πράσινα καφενεία»: οι Χαλκικίδες πανικοβάλλονταν με τις κλιμακούμενες διαταραχές του χρηματιστηρίου και οι Μασσαβέτες αφορίζαν τις «διαχωριστικές γραμμές» ξορκίζοντας τον «οξαπόδω» μάς αυτόνομης κοινωνικής ανάφλεξης. Αυτή τη φορά, τα αφεντικά δεν επόπτευσαν με διακριτικότητα τις περιστάσεις αξιοποιώντας την πείρα από το παρελθόν (Ιουλιανά, Πολιτεχνείο) έκαναν ό, τι μπροστούσαν για να μην δρομολογήθουν οιασκές ΕΞΙΛΙΞΕΙΣ.

Η μιζέρια του παροπλισμένου κοινωνικού κινήματος-που σταν δεν αιμορραγούν στο απόλυτο κενό ενός ξεπερασμένου εργατισμού τότε αποβλακωνόταν με το «δημοκρατικό» θεσμικό πλαίσιο της ΕΟΚ. Ο κομματικά φανατισμένος προσδιορισμός της συλλογικής πολιτικής συνειδητης-που δραχυ-

κυκλώνει κάθε αυτόνομη κρίση και εξαντελεί τον λόγο του σε σχήματα του τύπου «αιμοσταγείς τρομοκράτες» και «κόμμα του αδελφάτου». Η ολοκληρωση της ενοιωμάτωσης της Αριστεράς -που προσφέρει στην εξουσία μάς αξιοποιητική, επιτελική και αριστομένη πυροσβεστική δύναμη αλλά και ένα πολύτιμο πιστοποιητικό «δημοκρατικής αυτοκαθαριστικής». Η μετατροπή της κοινωνικής αμφισβήτησης σε.. περιοδεύον ανθυπαλείο-που αποπολιτικοποιεί την εναλλακτικότητα και συμπράττει με το χράτος τη προσπάθεια για ριζική αποδιαιροποίηση των καταπιεσμένων. Η συστηματική υποδολή των αξιών της συναίνεσης-που αποτέλεσε τον συνεκτικό ιστό της προπαγάνδας του αστικού Τύπου και έγινε το επίκαιρο εθνικό κουτόχοροτο, η σύγχρονη «Μεγάλη Ιδέα». Η οργανωμένη οικονομική κινδυνολογία -που απευθύνθηκε «φραλιστικά» στην ευάλωτη και αντιδραστική -ηθική της κατανάλωσης των σύγχρονων εκτεταμένων μικρομεσαίων στρωμάτων.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ, έγιναν οι συμπληρωματικοί προσδιοριστικοί συντελεστές του γίγνεσθαι που οδήγησε στον τριτοκομματικό θάσο υπό την άμεση επίβλεψη και καθοδήγηση των ψυχρών τεχνοκρατών. Ο, τι απομένει από την προσπορία αυτού του πολιτικού τζόγου; είναι η ριζική γελοιοποίηση και ο έκπτωτος φανφαρονισμός των «μεγάλων Αρχηγών». Ο, τι προσδίνει μια νότα κεφιού στην ιστορία αυτής της αθλιότητας, είναι η τοποθέτηση των «αμεσοδημοκρατικών». Οικολόγων Εναλλακτικών στον δόλο της.. αξιωματικής αντιπολίτευσης! Ο tempora O mores!

Πέρα από την κυριαρχηστή πολιτική.

Αντικρύζοντας αυτή την πραγματικότητα, μένουμε χωρίς την υποχρέωση της εξαγωγής καποίου συμπεράσματος. Θα επιχειρούσαιμε κάτι τέτοιο, μόνο αν μας είχε χωνέψει ο κομφορθιμός των οικονομιστικών και εκλογικήστικων αντιπολίτευσης.

Η ανάγκη της γνώσης-κατανόησης (η οντολογική πτυχή της επαναστατικής θεωρίας), σε όλη την έκταση της αναφοράς της, είναι κάτι το διαφορετικό από τις παρεμβάσεις συμμετοχής. Θα ήταν ασυγχώρητη αφέλεια (που θα άγγιζε τα όρια του τυχοδικιού) αν αποστρέφαμε το βλέμμα από τις καταστάσεις που προσδιορίζουν εξειδίκευμένα την αντικοινωνικότητα του Κεφαλαίου και του Κράτους.

Η κομματοπολιτική συναίνεση των ημερών μας, ανατρέπει ένα μέρος των βασικών κοινοτοπιών του ελληνικού κοινοβουλευτισμού, οι νέες υποστάσεις της Κυριαρχίας (εντέλει, οι νέοι τρόποι και οι νέες μεσολαβήσεις διατωνούν διενεργείται) η κοινωνική υποκοοποίηση-δεν είναι σωστό (θεωρητικά) ούτε χρήσιμο (πολιτικά) να αντιμετωπίστουν με την φιλέλευθερότητη προκατάληψη της λεπτομερειακότητας. Οοι καταγίνονται με επεξεργασίες «αντί-ρευματος» και εντοπισμένων αντιστάσεων ενόψει του 1992 προφανώς ΔΕΝ είναι αναρχικοί. Κατά πόσο, όμως, είναι αναρχικοί δύο αποφεύγοντας να εκτιμήσουν τις δυναμικές που παρασκευάζουν το μέλλον της κοινωνικής σύγκρουσης;

Ο επαναστατικός βολονταρισμός, τότε μόνο γονιμοποιεί την εκρηκτική ζωντάνια του, όταν αναδεικνύει τον ΡΕΑΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ πάνω στο έδαφος της πραγματικότητας. Και ο οφισμός αυτής της πραγματικότητας, από τη σκοπιά της αναρχικής ΑΝΤΙΘΕΣΜΙΚΗΣ πράξης, δεν παραπέμπει ούτε στον συναντικού τρικομματισμό ούτε στα παρεπόμενα της συγκεκριμένης διαχείρισης. Εκείνοι που σπεύδουν να «απαντήσουν» επί του εκάστοτε συγκεκριμένου (που σταν τέτοιο απηχεί τις κατεστημένες οριοθετήσεις), έχουν απλά διαφορετική άποψη από τον Ζολίστα σχετικά με τα «δημόσια ελ-

λείμματα» και τις «ιδοτιμίες της δραχμής», και έχουν τόση σχέση με την κοινωνική επανάσταση όσο «ελληνικός» είναι ο «φιλελληνισμός»!

Κατά την επέτειο του Πολιτεχνείου, οι αναρχικοί (μέσα σε ένα πλατύτερο σύνολο αντισυναντικών νέων ανθρώπων) έδωσαν τη δίκη τους «αλάντηση» στη ΣΗΨΗ των ιδεολογιών και στα νέα μοντελάκια της Κυριαρχίας. Η ακτιβιστική δία απεινής της νύχτας (που ΜΟΝΟ εντοπισμένα, ειδικά και συμβολικά προσδιορίζει την ΣΥΝΘΕΤΗ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΑ του επαναστατικού αναρχικού λόγου) κατέγραψε την υπαρχητή δουλήη (ως τώρα χαοτική, απύκνω

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΥΠΟΛΙΚΟΥΣ ΚΑΤΩ Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ Φ.Μ.Σ. ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ενώφει της δίκης τους στις 24 Γενάρη για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. Θεσ/νίκης, οι αναρχικοί υπόδικοι συνέταξαν το παρακάτω κείμενο, όπου εκθέτουν τις απόψεις τους πάνω στα γεγονότα και στη σημασία της δίκης.

Η ΔΙΕΤΙΑ 84-86, ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΦΜΣ

Στις 24 Γενάρη 1990 οριστήκε να γίνει στο Μικτό Ορκωτό Κακουργοδικείο Σερρών, η δίκη για την κατάληψη της ΦΜΣ Θεσ/νίκης και την πυρπόληση ενός υποκινήτου της ασφαλείας, τον Ιούνιο του '86. Η προσαγωγή 27 ατόμων ως κατηγορούμενών στη δίκη αυτή εντάσσεται στα πλαίσια της προσπάθειας καταστολής και πονικοποίησης του αναρχικού και ευρύτερου αντιεξουσιαστικού νεολαίας της κινηματος που είχε αναπτυχθεί. Ενας από τους 27 κατηγορούμενους, ο αναρχικός Γιάννης Γκίρμας παρουσιάστηκε οικειοθελώς στον εισαγγελέα στις 19 Σεπτέμβρη του '89 (εκκρεμούσε ένταλμα σύλληψής του) κι από τότε είναι προφυλακισμένος στις δικαστικές φυλακές Διαβατών.

Η κατάληψη της ΦΜΣ, ενάντια στο κλίμα τρομοκρατίας συλλήψεων και των συνεχών απαγορεύσεων των συγκεντρώσεων αποτελεί οριακή στιγμή για τον αγώνα των αναρχικών στη Θεσ/νίκη. Είναι κατάληξη των χρόνων που προηγήθηκαν, με όλες τις ελλείψεις αλλά και την ένταση ενός νεανικού (στην Ελλάδα τουλάχιστον) κινήματος και αφετηρία κριτικής και ανασυγκρότησης του, μέσα από το ξεπέρασμα των λαθών και την ωρίμανση της αναρχικής προοπτικής.

Τα χρόνια 84-86 είναι γεμάτα από γεγονότα που απελευθέρωσαν ένα απόρευτο δυναμικό. Διαδηλώσεις, συγκρούσεις, καταλήψεις, συλλήψεις, δολοφονίες. Ήταν ένας ανοιχτός πόλεμος με το Κράτος που συσπειρώνει όχι μόνο τους αναρχικούς αλλά και το πόλεμο αισιοδοτούμενο κομμάτι της νεολαίας που αντιστέκονταν όλοι συνεδριά και άλλοι εντοτικώδικα στις επιλογές της εξουσίας και σε κάθε βήμα του ερχόταν αντιμέτωπο με την κρατική θηριωδία. Γ' αυτό και το μεγαλύτερο μέρος των δραστηριοτήτων είχε δοθεί στην αντίσταση στην καταστολή και κύρια στην αστυνομία που αποτελεί το θεαματικότερο μηχανισμό της.

Είναι χαρακτηριστικό πως τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και οι επίσημοι φορεις έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να παρουσιάσουν την πιο διαστρεβλωμένη εικόνα αυτών των αγώνων και των πρωταγωνιστών τους. Επικέντρων την παρουσίαση στις οπασμένες βιτρίνες και κλαψούριζαν καταγγέλλοντας φθορές ακόμη κι όταν υπήρχαν νεκροί, προσπαθώντας να αποστρέψουν τη σημασία τους (και τον Νοέμβρη του '80, όταν ο απολογισμός της επίθεσης της αστυνομίας ήταν δύο

νεκροί -Κουμής και Κανελλοπούλου- και εκατοντάδες τραυματίες, και τον Νοέμβρη του '85 με την δολοφονία του 15χρονου Μ. Καλτέζα από τον αστυφύλακα Αθανάσιο Μελίστα, τα κροκοδείλια δάκρυά τους και οι θρήνοι για τις καταστροφές απόδειχναν πόσο καρμά αξία δεν έχει για αυτούς η ανθρώπινη ζωή μπροστά στα προϊόντα της καταναλωτικής κοινωνίας τους). Κι ακόμα προσπάθησαν συστηματικά να παρουσιάσουν όλες αυτές τις συγκρούσεις σαν άλογη και περιθωριακή διαμάχη αστυνομίας και αναρχικών και να τοποθετήσουν την υπόλοιπη κοινωνία στη θέση του θεατή.

Από την άλλη μεριά, ο ακτιβισμός του κινήματος αυτού, συχνά λειτουργούσε σε βάρος της συλλογικής επεξεργασίας απόψεων και ιδεών. Εισι τα γεγονότα, μερικές φορές δίναν την εντύπωση ευκαιριακών ενεργειών χωρίς συγκροτημένη δράση και στόχους. Ο ρυθμός και η ένταση των δραστηριοτήτων έκαναν την προπαγάνδιση των δευτερεύουσας σημασιών.

Ταυτόχρονα η έλλειψη οργάνωσης συντελούσε στο να γίνεται το δυναμικό αυτό κίνημα ευάλωτο στην κρατική καταστολή και στο στήσιμο σκευωριών σε βάρος του.

Είναι αλήθεια πως τη διετία αυτή οι αναρχικοί μίλησαν περισσότερο με τις πράξεις τους παρά με το λόγο τους. Είναι αλήθεια πως οι πράξεις αυτές αφέθηκαν κατά ένα μεγάλο μέρος ψορά στα χέρια της εξουσίας και των φορέων της (κυβερνήσεις, αστυνομία, δικαστές, κόμματα, τύπος, υπάκουη -διανόση-), για τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας εναντίον τους. Όμως είναι επίσης αλήθεια πως όποιος ήθελε να αφούγκραστει το πραγματικό μήνυμα αυτών των αγώνων, δεν θα μπορούσε να αρνηθεί πως οι αναρχικοί θέτοντας πολλές φορές σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή τους, αποκάλυπταν το πραγματικό πρόσωπο της εξουσίας που καταστέλλει σύρια στις αντιστέκεται στις επλογές της και δεν μπορεί να το αφορούσε.

Ετοι:

-Μέσα απ' τη συγκρουση με την αστυνομία, αποκαλύπτονταν ο παραδοσιακά λαομιστής και αντικοινωνικός ρόλος της, ενώ τόση προσπάθεια έγινε να περιοριστούν οι ευθύνες σε κάποιους -κακούς μες το σώμα της-, και να προβληθεί ένα φεύγοντας δημοκρατικό προσωπείο της που την ήθελε -κοντά στο λαό-

-Μέσα από τις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις για την αφίξη του Λεπέν (τον Δεκέμβρη του '85) αποκαλύφθηκε η ενότητα της εξουσίας όπως κι αν αυτό ονομάζεται, στέλνοντας τα MAT να υπερασπιστούν τους φασίστες και να χυτήσουν τους διαδηλωτές στη Αθήνα και Θεσ/νίκη.

-Μέσα απ' τον ώμεσο τρόπο δράσης τους και τον αντιεραρχικό τρόπο λειτουργίας τους, αποκάλυψαν τον κατασταλτικό ρόλο των κομμάτων ως διαμεσολαβητών ανάμεσα στο κράτος και την κοινωνία και χειραγωγών των κοινωνικών αντιστάσεων με σκοπό εκλογικά αφέλει και μερίδιο στη διαχείριση της εξουσίας.

-Μέσα απ' την αντίσταση των αναρχι-

κών και της νεολαίας στην αδειανόμενη αστυνόμευση και τον έλεγχο της ζωής αποκαλύφτηκε το ολοκληρωτικό σχέδιο κυριαρχίας της εξουσίας, που με επιφάσης προσπαθεί να μετατρέψει την κοινωνία σ' ένα παγκόσμιο στρατόπεδο συγκέντρωσης.

-Κι ακόμη με το δυναμικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεών τους, οι αναρχικοί απάντησαν στον πανικό που ακολούθησε την έκρηξη στο πυρηνικό εργοστάσιο Τσερνόμπιλ, τον Μάιο του '86. Ελεγχόμενο πανικό που ήθελε τον κόσμο να τρέχει στα σούπερ-μάρκετς και να αγοράζει τόνους εβαπόρε. Οι αναρχικοί χτυπήθηκαν γιατί εναντιώθηκαν στον πυρηνικό όλεθρο και διαδήλωσαν ότι δεν υπάρχει ειρηνική χρήση της πυρηνικής ενέργειας.

Στις 22 Μάιο του '86, έγινε στη Θεσ/νίκη συγκέντρωση και πορεία των α-

ναρχικών ενάντια στην κρατική καταστολή, τις απαγορεύσεις των πορειών και τις συλλήψεις αντιπροσωπειών διαδηλωτών. Κυκλώμαντο από τα MAT σε απόσταση αναπνοής, η πορεία, φτάνει στην πλατεία Αριστοτέλους όπου πραγματοποιούνταν ροκ συναυλία που διοργάνωνε ο δήμος Θεσ/νίκης και την παρακολουθούσαν εκατοντάδες νεολαίοι. Εκεί τα MAT, χωρίς αφορμή, επιτίθενται και χτυπούν με λίσσα διαδηλωτές και νεολαίους απ' τη συναυλία, αδιάκριτα, στην πλατεία και σ' όλο το μήκος της παραλιακής λεωφόρου. Συλλαμβάνονται 18, απ' τους οποίους οι 7 καταδικάζονται αργότερα σε βαριές ποινές.

Τις επόμενες μέρες απαγορέυονται όλες οι πορείες διαμαρτυρίας των αναρχικών που επιχειρήθηκαν στο κέντρο της πόλης.

ΤΙ ΉΤΑΝ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΦΜΣ

Α ποκορύφωμα και επιστέγασμα της Απάλης των αναρχικών Θεσ/νίκης ήταν η κατάληψη της ΦΜΣ. Το βράδυ της δης Ιούνη, μια συγκέντρωση στην Πλατεία Χημείου για το σπάσμο του κλίματος τρομοκρατίας και των συνεχών απαγορεύσεων των συγκεντρώσεων, γίνεται η αφορμή για να καταληφθεί η ΦΜΣ, αφού πρώτα οι διαδηλωτές κυνηγήθηκαν και χτυπήθηκαν από τα MAT σ' όλο το πλάτος του πανεπιστημιακού χώρου. Από την πρώτη κιόλας στιγμή της κατάληψης έγινε αισθητό πως, μέσα σ' αυτήν οι αναρχικοί και ένα κομμάτι ευαισθητοποιημένων νεολαίων διεκδικούσαν την αξιοπρέπειά τους, και έδω από αυτήν η αστυνομία διεκδικούσε το κύρος της. Μέσα στο αυτό το οξύ κλίμα, η γενική συνέλευση των καταληπτών αποφασίζει ομόφωνα την προβολή των βασικών αιτημάτων της.

α. άμεση απελευθέρωση πιθανών συλληφθέντων εκείνοι το βράδυ, καθώς και των συλληφθέντων αντιπροσωπειών διαδηλωτών Αθηνών.

β. να φυγεί η αστυνομία από το κέντρο της πόλης για να γίνει πορεία

γ. να ζητησει δημόσια συγγάμη της αστυνομίας Παπαδημητρίου για τα όσα αυτή ψευδώς καταλόγησε στους διαδηλωτές στην Πλ. Αριστοτέλους.

Τέσσερα αιτήματα όσα και η σύνθεση των απόμων, πιστοποιούσαν ευαισθησίες που δεν ήταν βέβαιο προνόμιο των αναρχικών, αλλά απεναντίας, οι αναρχικοί στήριζαν πολιτικά και με όλες τις δυνάμεις τους μια υπόθεση που αφορούσε ένα ολόκλη

από σελ. 6

γικό στα χέρια των καταληψιών που έθεταν άμεσους στόχους. Κάτι τέτοιο σήμαινε εκτροπή της λειτουργίας του Πανεπιστημίου και οικιοποίηση του χώρου από τους καταληψίες. Συνεπώς δεν καταλήφθηκαν τα ντουτάρια της ΦΜΣ άλλα η λειτουργία της. Από χώρος προώθησης της κρατικού γραφειοκρατικής εποπτήμης, έγινε για τρεις μέρες χώρος προώθησης της κοινωνικής αντίστασης ενάντια στα σχέδια καταστολής του κράτους. Αυτό το πιστοποιούσε η προσέλευση του κόσμου που είτε εποκέπονταν είτε περιφέρονταν γύρω από το χώρο της καταληψίας, νύχτα και μέρα, καθώς και η στάση των φοιτητών και καθηγητών της σχολής οι οποίοι άφησαν το κτίριο στους καταληψίες αναγνωρίζοντας τους στόχους τους. Δίνοντας έτσι μεγαλύτερη σημασία στο συγκεκριμένο αγώνα από τη στις εξετάσεις που εκείνη την περίοδο είχαν.

Κι ενώ προπαγανδίζονταν μέσα και έξω από την καταληψη η πορεία αποχώρησης από το κτίριο που ετοιμαζόταν για το απόγευμα της Δευτέρας 9 - 6 - 86 καθώς και η συναυλία συμπαράστασης το απόγευμα της Κυριακής, ήρθε το αναπάντεχο γεγονός της πυρπόλησης ενός αυτοκινήτου της ασφάλειας. Ήταν η στιγμή (Κυριακή χαράματα) όπου ένα μέρος των καταληψιών συνεδριάζε στο ισόγειο της σχολής προκειμένου να καθοριστεί η στάση τους και η τακτική τους για όσο διάστημα τους απόμενε μέχρι τη συνολική τους αποχώρηση (ενώ ένα άλλο μέρος είχε βγει στους δρόμους για να προπαγανδίσει με αφισοκόληση την πορεία αποχώρησης ζητώντας συμπαράσταση). Η σύνδεση της καταληψης με την πυρπόληση ήταν για την αστυνομία το πρώτο κι άμεσο μέλημα. Καίτιο η ύπαρξη σκευωρίας άρχισε να βαραίνει όλους όσους εκείνη τη στιγμή ήταν στο κτίριο οι καταληψίες αρνούνται να αποχωρήσουν απ' αυτό, αφού έφεραν πώς δεν υπάρχει τίποτα που να τους συνδέει με το γεγονός, το οποίο ήταν όχι μόνο πέρα από κάθε πλαισίο και σκοπό της καταληψίας, αλλά και πέρα από τους ίδιους. Μόνο όταν η απειλή επέμβασης από ειδικά εκπαιδευμένες μονάδες της αστυνομίας (ΔΕΑ) έγινε κάτι παραπάνω από σίγουρη τότε αποφάσισαν κι εγκατέλειψαν το κτίριο. Και παραδόξως η αστυνομία δεν προβάνει σε καμία ενέργεια.

Παρά λοιπόν το γεγονός ότι η αστυνομία είχε κυριολεκτικά ζωσει το πανεπιστήμιο - για το φόβο των Ιουδαίων σαν εκδηλώνεται η επίθεση κι η πυρπόληση του αστυνομικού αυτοκινήτου, κανένας από τους δράστες δε συλλαμβάνεται επ' αυτοφόρω.

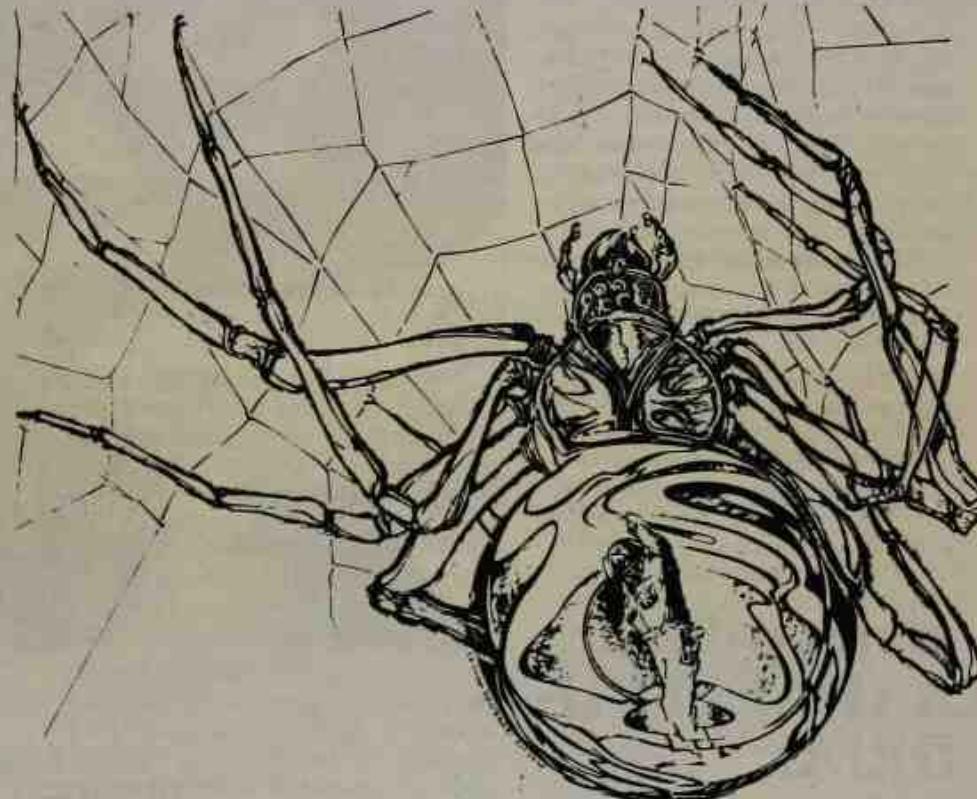
Η ανικανότητα της αστυνομίας, δίνει την ευκαιρία στους αξιωματούχους της Ασφάλειας με επικεφαλής τον Σωτήρο (δεξιά χέρι του Δροσογιάννη και αριστερή χέρι από την Αθήνα) να μεθοδεύουν το τελειότερο δυνατό χτύπημα που από καιρό πριν επιθυμούσαν να δώσουν στο αναρχικό κίνημα αλλά και στο κίνημα εκείνο που είχε αναπτυχθεί ενάντια στην κρατική καταστολή και την τρομοκρατία. Το σχέδιο (η σύνδεση της ενέργειας με την καταληψη) προετοιμάζεται επί ώρες και την επόμενη μέρα αρχίζει ένας χορός διαδοχικών συλλήψεων γνωστών αναρχικών αλλά και νεολαίων που συμμετείχαν στην καταληψη. Από τις 7ημ. της Δευτέρας 9-6-86, άντες της Ασφάλειας και με φευτοπρόφρεις αρπάζουν τ' ατόμα αυτά από τα σπίτια τους και τα μεταφέρουν στη Βαλαωρίτου, δήθεν για να καταθέσουν ως μάρτυρες για το συρράν. Τα 10 συνολικά άτομα που «εντοπίστηκαν» από τα λαγωνικά της Βαλαωρίτου (άγνωστο το πώς, γνωστό το γιατί) ω, του θαύματος, ήταν τελικά και οι «δράστες» (τα περισσότερα από αυτά είχαν συλληφθεί στο παρελθόν επειδή συμμετείχαν σ' εκδηλώσεις αναρχικών).

Η παρακρατική δράση της Ασφάλειας Θεοσαλονίκης δε σταράτησε δυστυχώς στη δολοφονία του Γ.Λαμπρά-

κη. Συνεχίζοντας αδιάλειπτα την πορεία της, ξαναγεννημένη από τα ίδια της τα λάθη, στήνει αυτή τη φορά μια πολιτική σκευωρία με τη σύλληψη των 10 αυτών θυμάτων της, μηρούμενη - και με την κρυφή ελπίδα να ζεπεράσει την ομοτεχνή της στην Αθήνα η οποία έχει να επιδείξει σειρά από λαμπρές γκάφες (Σερίφης, Μπουκετούδης, Ιατροπούλου κι αργότερα Μπουκουβάλας, Βογιατζή, Σμυρναίος, Μαρίνος).

Ο στόχος της ήταν προφανής: Η καταστολή και ποινικοποίηση του ευρύτερου αναρχικού αντιεξουσιαστικού χώρου και κάθε κοινωνικής αντίστασης στις κρατικές επιλογές. Άλλα και η ευκαιρία μοναδική: μια απόπειρα ανθρωποκτονίας ενώσω οι αναρχικοί πραγματοποιούσαν κατάληψη στον εγγύς χώρο και μάλιστα χωρίς να έχει συλληφθεί κανένας απ' τους δράστες.

Τα θερέλια αυτού του σαθρού σκεπτικού τα αποτελούν οι αντιφατικές καταδέσεις των συλληφθέντων. Στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου παίζεται η κορυφαία σκηνή του δράματος. Εμπειροί κι εκπαιδευμένοι άντερες αναλαμβάνουν να μετατρέψουν νεαρούς σ' «εκτελεστές», χρησιμοποιώντας άγριους ξυλοδαρμούς και φάλαγγες, απειλές ηλεκτροσοκ και βιασμόν, εικονικές απόπειρες δολοφονίας κι ένα δύριο ψυχολογικό πόλεμο. Φυσικό επακόλουθο: οι περισσότεροι μάρτυρες ομολογούν «αυθόρμητα» μετά από αλλεπαλληλες αρχικές αρνήσεις των κατηγοριών.

Το κολαστήριο της Βαλαωρίτου με τα ψυχρά γραφεία, τους βάρβαρους «θαυμάνες» και τα βρωμέρα κι ανηλιαγα κελιά, είχε δικαιώσει την ύπαρξη και τη διατροφή του...

Όταν ο σκοπός κούπος στραβά επιτεύχθηκε με την παράβαση και των στοιχειώδων ακόμη συνταγματικών και δικονομικών διατάξεων (σύλληψη χωρίς ένταλμα, δισκήση σωματικής και ψυχολογικής βίας, απαγόρευση εξόδου των «μαρτύρων» με σκοπό να μεταβληθούν επισθελικά σε κατηγορούμενους, απουσία δικηγόρων κατά την προανάκριση για τον ίδιο σκοπό κράτηση στην Ασφάλεια υπερβαίνουσα τις 48 ώρες κ.α.) η ρητή διαδικασία τηρήθηκε - αλλιών - νορτύπα.

Την Τετάρτη το πρωί, οι κατηγορούμενοι πρασάγονται από την ασφάλεια στον Εισαγγελέα. Στην είσοδο του δικαστικού μέγαρου, ένα τσούρμο αγανακτισμένων χαριδέων, αναπαράστησε με επιτυχία το μεσαιωνικό θερόπο της διαπόμπευσης. Αυτοί οι αναζητούμενοι υποτελείς, έδωσαν το τελειωτικό ράπισμα στην αξιοπρέπεια και την αυτοσυβάση των 10 συλληφθέντων.

Και η δικαιοσύνη των Τσάτων και των Κοσκωτάδων, χωρίς περισκεψή, χωρίς αιδώ τους ισούταλμα στο κάτεργο του Γεντί Κουλέ, επικυρώνοντας και συνεχίζοντας το έργο της ασφάλειας.

Αυτό σε γενικές γραμμές είναι το χρονικό της εκδίκησης που επιφύλαξε η δημοκρατική πολιτεία του στρατηγού Δροσογιάννη (και των λοιπών) στους αντιφρονούντες.

Και κάτι ακόμα ενδεικτικό: η μόνη φωνή «διαμαρτυρίας» που ακούστηκε ήταν κάποιων αγανακτισμένων κομμουνιστών δημάρχων που ζητούσαν την ολοκληρωτική εξαλλείψη του «καρκινώματος του αναρχισμού». Επιφανειακά λοιπόν πολυφωνία, σεβασμός της πρωτοκότητας, κατοχύρωση των πολιτικών απόφειρων του αιώνα, τόσης που κανείς παντελής άγνοια των αξών, τόσης που κανείς παντελής μη μπορεί να διακρίνει - έστω και αχνά - το εννοιολογικό τους υπόβαθρο.

Ν.Αφρική και η χούντα είναι στην Τουρκία.

Αυτή είναι η αθλιότητα της δημοκρατικής επίφασης που έχει φάσει στο σημείο να εκλαμβάνει ως πραγματικότητα μια εικόνα, διαφεύδοντας τελικά τον ίδιο τον εαυτό της. Αθλιότητα που οφείλεται όχι μόνο στην ελαστικότητα των συνειδήσεων αλλά κυρίως στην παντελή άγνοια των αξών, τόσης που κανείς παντελής μη μπορεί να διακρίνει - έστω και αχνά - το εννοιολογικό τους υπόβαθρο.

Η διαπίστωση του Θουκιδίδη παραμένει τραγικά επικαιρη: ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ...

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΣΗΜΕΡΑ

Μια δίκη σήμερα σε βάρος των αναρχικών και μια πθανή καταδίκη των αναρχικών που συνέβη στο παρελθόν. Η πρώτη και κύρια επίθεση των μηχανισμών αφομοίωσης είναι η προβολή του «αποτυχημένου» επαναστατικής «χαμένης επανάστασης». Σ' αυτή την προβολή η συνεισφορά όλων των μέχρι της αντιτιθέμενων ιδεολογιών, δηλ. όλων των φευτοαντιτιθέμενων πολιτικών επιλογών με το σύστημα της κυριαρχίας, είναι κάτι παραπάνω από σημαντικά για το κράτος, είναι κάτι παραπάνω από ιδεολογική κληρίδα αίρατος για μας. Οταν ο αντιστοκόμενος συγκαταλέγει το εαυτό του στο θεομικό χώρο της είσουσίας, τότε από τη μια της δίνει άλλοθι κι απ' την άλλη κατακρεούργει το περιεχόμενο της αντίστασης.

Αν κάτι περισσότερο έχει αυτή τη δίκη, πέρα από την υπεράσπιση κοινωνικών αγωνιστών, είναι η αρχή για να σπάσει το ρεύμα της αφομοίωσης. Γι' αυτό στις 24 Γενάρη στο κακουργοδικείο Σερρών η κατάρρευση της σκευαρίας θα σημάνει την απελευθέρωση των 27 υπόδικων απ' τα νύχια του κράτους μα και ταυτόχρονα την επιβεβαίωση της δυναμικής παρουσίας των αναρχικών στο χώρο της αντίστασης ενάντια στο κράτος και τις επιλογές του, σαν δύναμη ασυμβίαστη και ανυπότακτη. Γνωρίζουμε πως η αξιοπρέπεια έχει το κόστος της, στις 24 Γενάρη δε μένει πάρα να αποδειχτεί πως έχει και το μεγαλείο της.

<

ΑΡΑΒΗΣΣΟΣ

Το ιστορικό του εγκλήματος στην Αραβησσό

Αραβησσός. Χωριό του νομού Πέλλας, 60 χιλιόμετρα Δυτικά της Θεσσαλίας, όχισε να χτίζεται διαν, το 1922, μερικές χιλιάδες πρόσφυγες εγκαταλείποντας την Αραβησσό της Τουρκίας με τα πολλά νερά της και περιπλανώμενοι ανά την Ελλάδα εγκαταστάθηκαν στις πηγές του σημερινού τόπου τους, δίνοντας και πάλι την ονομασία Αραβησσός.

Παρά τις μεγάλες δυσκολίες από τις ασθένειες και τις κακουχίες φίλωσαν στην περιοχή, αφού τα νερά των πηγών δημιουργούσαν τις προϋποθέσεις για την διασφάλιση της επιβίωσής τους. Στηριγμένοι λοιπόν στη χρησιμοποίηση των νερών, επιδιώνουν με κεντρική ασχολία την γεωργία. Η ανάπτυξη δέδια του χωριού στη συνέχεια δεν έφυγε σε καμμά περίπτωση από το ανάλογο μοντέλο ανάπτυξης που ακολουθήθηκε στην υπόλοιπη Ελλάδα. Αντίθετα και με ιδιαίτερα έντονο τρόπο, τόσο σε κοινωνικό, όσο και σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο στηγματίστηκε από την ειδολή μιάς μερίδας ανθρώπων, που ταυτιζόνται με το κράτος καθορίζαν τις τύχες ενάς ολόκληρου χωριού. Η κερδοσκοπία, το ρουσφέτι και η ρουφιανιά ως συνέπειες της ηθικής που πρέσεβαν, καθόριζαν ως και τις πιο απόμαντες πτυχές της κοινωνικής ζωής του χωριού. Η άνευ δρών παράδοση των πηγών του χωριού στο κράτος κατ' αυτή την έννοια έχει απόλυτα την αιτία της στον συγκεκριμένο τρόπο ανάπτυξης που επιβλήθηκε.

Τον Φεβρουάριο του 1976 και με απόφαση των Υπουργών Δημοσίων Εργασιών και Γεωργίας νομιμοποιείται θεσμικά η κλοπή των νερών του χωριού από τον Οργανισμό Υδρευσης Θεσ-

νίκης. Την αντίδραση ορισμένων κατοίκων που διαισθάνονταν την επαπειλούμενη τότε καταστροφή από την εισοδοή του ΟΥΘ, κατέφεραν να καθησυχάσουν οι έμπειροι προπαγανδιστές του ΟΥΘ, λέγοντας ότι... «σας παίρνουμε μεν τα νερά, όμως είμαστε υποχρεωμένοι να σας τα αντικαταστήσουμε με άλλα από τον Αλιάκμονα...» Ταυτόχρονα δόθηκαν και άλλες πλουνιοπάροχες υποχρεσίες. Οι δεσμεύσεις όμως στα χόνια που ακολούθησαν παρέμειναν στα χαστιά... Ο ΟΥΘ καταληγεί τις πηγές, χρησιμοποιώντας κάθε φορά ως πρόσχημα την εξυπηρέτηση των κατοίκων της Θεσσαλίας, εξυπηρετώντας στην προγραμματική της εργασία της Βιομηχανικής ζώνης (ΕΚΟΣΙΝΓΚ-ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ κ.λ.π.) προκειμένου να αραιώνουν αυτοί τα απόβλητά τους (... με πόσιμο νερό!!!).

Στο απόγειο της αποικιοκρατικής του συμπεριφοράς, ο ΟΥΘ επανέρχεται τελευταία φορά τον Φεβρουάριο του 89 με την αξιώση να πραγματοποιήσει 3 νέες γεωτρήσεις, αυτή τη φορά στη θέση «Πλάτανος» που διοίκηται μέσα στο χωριό. Επικαλούμενος υποκριτικά την αναγκαιότητα 1.000.000 κατοίκων της Θεσσαλίας γιά νερό την κρίσιμη περίοδο του καλοκαιριού. Επισθελικά και μετά από ορισμένες αντεγκλήσεις με τους κατοίκους, ο ΟΥΘ θέτει σε λειτουργία στις 25-5-89 τις 2 από τις 3 γεωτρήσεις, που στο μεταξύ εγκατέστησε αποτελείωντας και πλέον οριστικά τον υγρούλωπο, αφού τα επιφανειακά νερά στη θέση «Πλάτανος» εξαφανίζονται, όπως ακριδώς φοβόντουσαν και φώναζαν από τα ποινικά κατοίκοι.

Ταυτόχρονα η αδιαφορία των κάθε είδους «αρμοδίων» είναι χαρακτηριστική. Τον Σεπτέμβριο και αφού οι περισσότεροι κατοίκοι τελειώνουν τις εργασίες τους στα χωράφια με νερό που... μεγαλύτερα τους προσφέρει για (4 μήνες!!) ο ΟΥΘ, από τον Αλιάκμονα, οι κατοίκοι αποφασίζουν να εντείνουν τις διαμαρτυρίες τους, αναλαμβάνοντας οι ίδιοι την ευθύνη της επίλυσης του προβλήματος.

Η Αραβησσός αντεπιτίθεται: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ.

Αντίσταση ενάντια στην εκμετάλλευση και την αδιαφορία.

Με πρωτοβουλία ορισμένων κατοίκων, συγκαλείται λαϊκή συνέλευση, όπου πλέον αποφασίζεται από τους συμμετέχοντες η έναρξη ενός αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταστροφή της περιοχής από τον ΟΥΘ με στόχο την διάσωση των πηγών της Αραβησσός.

Είναι χαρακτηριστικό, και ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός πως απουσιάζαν και θα απουσιάζουν εκείνοι που έχουν τα σημαντικότερα υλικά συμφέροντα απ' τις πηγές, και ότι αγανακτισμένοι και με διάθεση να αγωνιστούν, εμφανίζονται άνθρωποι χωρίς τέτοια ειδικά συμφέροντα. Το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου άσχετο με την παρατηρηση που έγινε στην αρχή, για την από δεκαετίας πολιτική και κοινωνική ζωή στο χωριό.

Η λαϊκή συνέλευση εκλέγει «Επιτροπή Αγώνα» που απαιτείται από 18 ατόμα. Διασφαλίζεται κατ' αρχήν η μη κοινωνικοποίηση των αγώνων που ξεκινάνε με τον όρο, ότι στην επιτροπή αγώνα δεν συμμετέχει κανένας κοινωνικός σύμβουλος, ακόμα κι αν υποστηρίζει αυτόν τον αγώνα.

Γίνονται κάποιες πρώτες κινήσεις διαμαρτυρίας, οι «υπένθυμοι» όμως αδιαφορούν και ο τύπος το βουλώνει.

Στις 19-10-89 πραγματοποιείται η πρώτη δυναμική επέμβαση των κατοίκων. Αφού συγκεντρώνονται μπροστά στο χώρο των πηγών, καταλαμβάνονται το αντλιοστάσιο κατεβάζοντας τους διακόπτες των επίμαχων γεωτρήσεων. Την επόμενη μέρα το νερό αναβλύζει και πάλι, εκθέτοντας ανελανόρθωτα τους «ειδικούς» του ΟΥΘ, που ισχυρίζονται πως το πόταμό στέρεψε από την ανομδρία.

Οι πρώτοι συμπαραστάτες, σύντροφοι από την Θεσσαλία, καταφέρουν στο χωριό, ενημερώνονται πιο συγκεκριμένα για το πρόβλημα, για την οργάνωση του αγώνα και τις διαθέσεις των Αραβησσών. Υστερα απ' αυτό αναλαμβάνουν να δημοσιοποιήσουν στις πραγματικές των διαστάσεις το πρόβλημα και στην Θεσσαλία.

Την ίδια περίοδο ο ΟΥΘ προδοκάρει τους Αραβησσώντες, προκαλώντας τεχνητές διακοπές του νερού στην πόλη, επιχειρώντας να στρέψει τους κατοίκους της Θεσσαλίας εναντίον του χωριού.

Το κράτος οργανώνει την επίθεση του, αφού δεν είναι διατεθεμένο να αποδεχτεί την αυτοοργανωμένη δράση των κατοίκων. Στις 9-11 χαράματα, 900 μπάτοι ελεμβάνουν στον κατειλλήμε-

νο χώρο των αντλιοστασίων, εξουδετερώντας με... αυτοθυΐα τον έναν και μοναδικό κάτοικο που δρίσκονταν στους διακόπτες του αντλιοστασίου εκείνη τη στιγμή. Οι δυνάμεις κατοήγησαν όπως χαρακτηριστικά αποκαλέστηκαν από τους κατοίκους, αποκάλυπταν το σχέδιο τρομοκρατίας των κρατικών μηχανισμών (αστυνομία, δικαστές και ΟΥΘ) οι οποίοι ήταν αποφασισμένοι να διαφυλάξουν με κάθε μέσο τα απάνθρωπα και εγκληματικά τους συμφέροντα.

Οι κατοίκοι εξογιζόνται. Αποφασίζεται η κλιμάκωση του αγώνα. Πρώτη τους δουλειά η οργάνωση της αντιπληφορδησης.

Στις 16-11, η επιτροπή αγώνα διοργανώνει εκδήλωση σε κινηματογράφο στα Γιαννιτσά. Ενώ τα κόμματα που παραδρίσκονται με επικεφαλής τον βουλευτή του Συναποιού - Χατζηδημητρίου - συνιστούν έμεσα να εγκαλείσουν τον αυτοδρογανωμένο αγώνα τους για να τον αναλάβουν οι ειδικοί στο ξεπούλημα των κοινωνικών αγώνων πολιτικοί. οι κατοίκοι έχουντας διώ-

σει χρόνια τώρια τον εμπταγμό, δηλωνούντων αποφασισμένοι να προσθήσουν οι ίδιοι το πρόβλημα που έχουν. Στην Θεσσαλία τις ίδιες μέρες είχε δημιουργηθεί η «Επιτροπή Συμπαράστασης» υπέρ της αντεγκλήσης των συντρόφων που είχαν πρωτοπάτει στο χωριό. Υποκύπτοντας στην παραπλήσιη των Αραβησσών που μεταφέρουν το πρόβλημά τους και σε άλλους πολιτικούς και κοινωνικούς χωριούς, κάλεσαν σε συνεργασία τους Οικολόγους-Εναλλακτικούς και τους αριστερούς, για να διαπιστώσουν πολύ σύντομα, πως δεν υπάρχουν περιθώρια συνεργασίας μ' αυτούς που καθοδίζουν και εξαγοράζουν την συμπαράστασή τους σε κοινωνικούς αγώνες με ψήφους.

Καταγγέλλοντας την «αδαντυκάρων» συμπεριφορά των Οικολόγων, απογι-

ρούν από τις πρώτες μέρες για να συμμετάσχουν στην «Πρωτοβουλία Αναρχικών για την συμπαράσταση των αγώνων της Αραβησσού», που έπαιρνε σάρκα και οστά τις ίδιες μέρες. Ταυτόχρονα αρχίζει και η ενημέρωση των συντρόφων στην Αθήνα.

Ηδη από τα Γιαννιτσά οι σύντροφοι της Θεσσαλίας προσδιορίζουν την αιτία και το περιεχόμενο της συμπαράστασή τους στον χώρο.

Στις 22-11, το μεσημέρι διοργανώνεται συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τα γραφεία του ΟΥΘ στην Θεσσαλία από την «Επιτροπή Αγώνα» της Αραβησσού και την «Επιτροπή Συμπαράστασης» στη Θεσσαλία. 500 περίπου ατόμα, Αραβησσώντες και Θεσσαλονίκες διαδηλώνουν μαχητικά ενάντια στα ψέμματα του ΟΥΘ και την κρατική καταστολή. Η πορεία που γίνεται καταλήγει στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, όπου τα μέλη της «Επιτροπής Αγώνα» μετά από αιτημά τους έρχονται σε επαφή με τον Υπουργό, ο οποίος δηλώνει... αναμούδιος. Οταν διαίνουν έξω και ενημερώνουν τους συγκεντρωμένους, η οργή και η αγανάκτηση είναι ασυγκράτητη.

από σελ. 8

σύλληψη, λίγο αργότερα στον ίδιο δρόμο, δύο ανύποτων Γιαννιτσιώτων που εντέλως τυχαία περνούσαν από τον δρόμο με κατεύθυνση τα Γιαννιτσά.

Το μένος των δυνάμεων καταστολής δεν σταμάτησε στους 8 συλληφθέντες, αλλά επεκτάθησε σ'ένα ανεπανάληπτο τρομοκρατικό πογκρόμ, όπου ειδικές μονάδες αστυνομίας (ΕΚΑΜ) την επόμενη μέρα με αυτόματα στα χέρια αλώνιζαν καθ' υπόδειξη κουκουλοφόρων-ουφιάνων, τα σπίτια της Αραβησσού, στα οποία δέμεναν οι αγωνιστές που έφεραν στην επιφάνεια και δημοσιοποίησαν τη ληστεία και την καταστροφή της περιοχής. Επίφαση της ένοπλης επιβολής, «ή πιθανότητα ένοπλης αντίστασης του χωριού!» Κανείς δεν συλλαμβάνεται, για να καλεστούν τις επόμενες μέρες από τον ανακριτή 20 άτομα για απολογία.

Οι πρώτοι 8 συλληφθέντες, τελικά και παρά τις πιέσεις για το αντίθετο, αφήνονται ελεύθεροι 2 μέρες μετά, αφού προέκυψε η διαφωνία εισαγγελέαντας ιτι ως προς την προφυλάκιση και τη υπόθεση παραπέμφθηκε σε Συμβούλιο Πλημμελεοδικών

Τις επόμενες μέρες ο ΟΥΘ. επιχειρεί να αντικαταστήσει τις καμμένες αντλίες, αλλά συναντά εκ νέου την ισχυρή αντίσταση του χωριού, που με επικεφαλής τις γυναίκες παρεμποδίζουν και εκδιώγουν το συνεργείο που έστειλε. (Από τότε δεν θα ξαναεμφανιστούν ποτέ πάνω). Αμέσως μετά ΟΥΘ και υπουργός Μ.-Θ. δηγάλουν ανακοίνωση και απειλούν με κλιμάκωση της καταστολής.

Η δικαιοσύνη των αφεντικών αναλαμβάνει τότε να υλοποιήσει τις επιταγές του χράτους. Την Δευτέρα στις 4-12 παρουσιάζονται στα Γιαννιτσά οι δύο πρώτοι κατοίκοι του χωριού στον ανακριτή. Είναι ο πρόεδρος της κοινότητας Γ. Τεκτερίδης και ο Γ. Κεχαγιάς, μέλος της «Επιτροπής Αγώνα». Η λαθεμένη επιλογή να μη διοργανωθεί συγκέντρωση έξω απ' τα ανακριτικά γραφεία, αφού απ' έξω δρισκούνται μόνο μερικοί σύντροφοι και ορισμένα μέλη της Επιτροπής, οδηγεί στο χτύπημα που θα ακολουθήσει. Οι 2, απολογούμενοι στον ανακριτή υπερασπίζονται τις επιλογές τους, επιλογές ενός ολόκληρου χωριού και αναλαμβάνουν τις ευθύνες των πράξεών τους. Η δικαιοσύνη αποφασίζει την προφυλάκιση τους, αφού δεν μπορεί να ανεχεται μία τέτοια συμπεριφορά που ξεφεύγει από τα νομικά όρια που έχει επιβάλλει στην κοινωνία.

Μέχρι να φύγουν με την κλούδα για να μεταφερθούν στις φυλακές, η συ-

γκλονιστική αντίσταση των Αραβησσιώτων και των συμπαραστατών που στο μεταξύ καταφένονται αγναντισμένοι, δίνει ένα μηνύμα στο χράτος για τις διαθέσεις τους. Επί μία ώρα 2 ρεύματας της Αστυνομίας δεν μπορούν να φύγουν από τον χώρο του Πρωτοδικείου, καθώς περικυκλώνονται από τους κατοίκους που προτάσσουν τα κοινιά τους στα οπλισμένα λυκόσουκά των ΜΑΤ που χτυπούσαν στο γανγό. Την Τρίτη στις 5-12 η ομάδα «Αναρχική Αλληλεγγύη» στην Αθήνα επιτίθενται με μολότωφ στην ΕΥΔΑΠ, εκφράζοντας την συμπαραστασή της στους αγωνιζόμενους Αραβησσούτες.

Την επόμενη μέρα το σχέδιο της κρατικής συνομοιωσίας επεκτείνεται. Το Συμβούλιο αποφασίζει την προφυλάκιση των 6 συντρόφων, μ' αιτιολόγηση ένα αναπανάληπτο σκεπτικό, στα πλαίσια της επιχειρούμενης αποκέντρωσης της αντίστασης στην Αραβησσού. Στο βούλευμά της η εισαγγελέας Ειρήνη Πανταζή-Μελίστα (μακάνημες συνωνυμείς) αναφέρει:

«Επειδή οι έξι πρώτοι κατηγορούμενοι Ιωάννης Καρδαγιόζης, Αθανάσιος Βανδυλής, Ιωάννης Κέλογλου, Μαρία Καρδουνιάρη, Χαρίκλεια Φραγκούλη και Πολύμυνα Κούντουρα με το πρόσωπα και με την αφετηρία ότι είναι αναρχικοί, όπως δήλωσαν στα Αστυνομικά όργανα που τους συνέλαβαν (βλέπε όμως και συνημένη προχήρυξη πρωτοβούλιας Αναρχικών για την συμπαραστασή στον αγώνα της Αραβησσού την οποία 20 περίπου άτομα έχουν από το Δικαστήριο Γιαννιτσών μοίραζαν κατά τη στιγμή που αιτούνται απολογούνταν στον Ανακριτή) έχουν την τάση να διαπράττουν αδικήματα, είναι δέδοιο ότι αν αφεθούν ελεύθεροι θα διαπράττουν και στο μέλλον νέα παρόμοιας φύσεως αδικήματα (στάσεις, αντιστάσεις, διακεκριμένες φθορές)». Μύλησε κανείς για ιδιώνυμο;

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Από τις φυλακές Διαβατών οι 6 συντρόφοι ανακοινώνουν απεργία πείνας από 8-12 καταγγέλλοντας τη σκενιστική της αστυνομίας και την ποινικοποίηση των κοινωνικού-ταξικού αγώνα της Αραβησσού.

Από τις φυλακές Διαβατών οι 6 συντρόφοι ανακοινώνουν απεργία πείνας από 8-12 καταγγέλλοντας τη σκενιστική της αστυνομίας και την ποινικοποίηση των κοινωνικού-ταξικού αγώνα της Αραβησσού.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

Το χράτος φιλοδοξεί να δώσει μ' αυτή την ενέργεια και το τελειωτικό χτύπημα. Η αποφασιστικότητα όμως του αγώνα που διεξήχθη τις επόμενες μέρες, μέσα και έξω από τις φυλακές σε Αραβησσού, Γιαννιτσά, Θεανίκη, Αθήνα, σπριτγέμενος στην ενότητα και την αλληλεγγύη έμελλε να ανατρέψει θεαματικά τα εγκληματικά σχέδια του χράτους.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ - ΕΝΑ ΑΡΧΕΓΟΝΟ ΟΠΛΟ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Αν κοιτάζει κανείς την ιστορία διακρίνει ότι σ'όλες τις κοινωνίες από τις πιο πρωτόγονες ως τις πιο αναπτυγμένες η οργανωμένη δια ήταν και είναι το πιο προνομακό όπλο κάθε εξουσίας. Τα βασανιστήρια είναι μια μέθοδος που χρησιμοποιεί η εξουσία για να επιτελεύται τους απάνθρωπους σκοπούς της.

Οι μέθοδοι των βασανιστηρίων αλλάζουν, εξελίσσονται και βελτιώνονται για να προκαλούν εντονότερα και πιο αποτελεσματικά τον πόνο. Είναι από τον αρχαιοελληνικό αποτυμπανιορό και τις ρωμαϊκές ανασταυρώσεις, τον μεσαιωνικό τροχό και το παλαιόκωρα φάναντες στα βασανιστήρια, που προσέφερε η σύγχρονη τεχνολογία (ηλεκτροσοκ). Ο σκοπός όμως ήταν και είναι πάντα ο ίδιος: η υποταγή στον αρχηγό, η υποταγή στον ισχύον σύστημα, στην εξουσία. Οι βασανιστοί γίνονται είτε για θρησκευτικούς λόγους, είτε για επιστημονικούς είτε ακόμη για «απονομή δικαιοσύνης».

Στις ανεπτυγμένες κοινωνίες τα βασανιστήρια γίνονται για απόσπαση πληροφοριών ή ομολογών, είτε για απόρριψη ιδεών.

Κανένα καθεστώς, καμία κυβερνηση δεν παραδέχεται σήμερα την υπαρξή βασανιστών και ας έρχονται υποθέσεις τέτοιες στο φως της δημοσιότητας, και ας βλέπουμε ποινικούς και πολιτικούς κρατούμενους να σέρνονται στα δικαστήρια με έντονα τα σημάδια στα σώματά τους. Βέβαια σε κάθε σχετική καταγγελία ακολουθεί μια έρευνα που ποτέ όμως δεν γίνεται σε αποτέλεσμα και χάνεται στα συρτάρια των ανακριτών. Όμως πώς είναι δυνατόν η εξουσία που ξειποιεί και ευλογεί συντηρά τον βασανισμό να τιμωρήσει τον βασινιστή;

Και ο βασανιστής το ξέρει πολύ καλά αυτό και συνέχιζε να επιτελεί το «υπηρεσιακό του χρέος» γιατί ξέρει ότι οι χώροι των ανακριτικών διαδικασιών

είναι αδιαπέραστοι, οι διαδικασίες απόρρητες, ξέρει ότι το θύμα του είναι αποκόμμένο απ'τον έξω κόσμο και δρίσκεται στο έλεος του, και πάνω απ'όλα ξέρει ότι η κοινωνία αδιαφορεί και σιωπά στις αποτρόπαιες μεθόδους του. Πολλοί είναι αυτοί που αντιμετωπίζουν το θέμα με υπεκφυγές και πολλοί είναι αυτοί που συγκατανεύουν και πιστεύουν ότι οι βασανιστοί είναι αναγκαίοι για την διαδεύτηκαν και την εξασφάλιση της «τάξης και της ηρεμίας». Άλλοι νομίζουν ότι το θέμα δεν τους αφορά γιατί αυτοί είναι οι «νομιμόφρονες», «οι καλοί πολίτες» μέχρι όμως τη στιγμή που η κρατική θηριωδία θα χτυπήσει και τη δική τους πόρτα. Πέρα από ότι γίνονται και γίνεται ως τα σήμερα το μέλλον που διαγράφεται είναι πιο δύσκολο. Το πέρασμα από την βιομηχανική εποχή στην εποχή της πληροφορικής θα αναπροσαρμόσει και τις μεθόδους του βασανισμού.

Οι βασανιστές δεν θα βρίσκονται στα αστυνομικά τμήματα και δεν θα χρησιμοποιούν γκλομπς από καυτσούκ και ηλεκτρόδια, θα είναι οι «ειδικοί» και θα βρίσκονται πίσω από κάμερες και κομπούτερς, θα ελέγχουν και θα «κρυφακούν» την κοινωνία. Απότερος σκοπός τους θα είναι ο έλεγχος της συνείδησης. Τα σημερινά εργαλεία βασανισμού θα τους φαίνονται προϊστορικά, γιατί θα έχουν στη διάθεσή τους, χτυπήσεις ουσίες, ορούς και εργαστήρια όπου θα σκλαβώνουν τη σκέψη, θα μεταβάλλουν την «αντικοινωνική συμπεριφορά» και θα προσαρμόσουν τους πάντες και τα πάντα στις επιταγές του «Μεγάλου Αδελφού». Αν θέλουμε μια κοινωνία ελεύθερη όπου η ανθρώπινη φύση θα θετεί την προγραμματική της υπόσταση και όχι μια κοινωνία δύο λών, τότε ο χρέος μας σήμερα είναι να αντιμετωπίσουμε στην κρατική θηριωδία και να καταστρέψουμε τις δομές της κυριαρχίας.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ-ΤΟ ΠΡΟΠΥΡΓΙΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΘΗΡΙΩΔΙΑΣ

Ηη παρακρατική δράση της Ασφάλειας Θεο/νικής δεν σταμάτησε στην δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη. Συνεχίστηκε και συνέχιζεται ακόμη και έχει να επδείξει χιλιάδες -επιτυχίες-, επιτυχίες που την κάνουν σαν την πιο αποτελεσματική Ασφάλεια στον Ελλαδικό χώρο. Οι ειδικά εκπαιδευμένοι άνδρες της Ασφάλειας αναλαμβάνουν καθημερινά αυτούς που περνούν από την μέση, με την υπονοία ότι τέλεσαν κάποιο αδίκημα του ποινικού κώδικα (κλοπές, ναρκωτικά...) να τους οδηγήσουν μεσα από ανελέητα βασανιστήρια στην αποδοχή κατηγοριών που πολλές φορές δεν ευτασθούν.

Στην διάθεσή τους έχουν ένα ολοκληρωτικό κτίριο με τα καλύτερα και πιο αποτελεσματικά εργαλεία για να πετύ-

χουν τον σκοπό τους. Κοινό μυστικό όλων σχεδόν δώσων περνούν από το κτίριο της Βαλαωρίτου, οι φάλαγγες, οι ξυλοδαρμοί, οι βούδηστες, οι ειδικοί πάγκοι, τα λαστιχένια ρόπαλα, οι εικονικές εκτελέσεις, τα ηλεκτροσοκ. Χιλιάδες είναι αυτοί που πέρασαν από το κολαστήρι, χιλιάδες είναι αυτοί που θα περάσουν. Στη δημοσιότητα ήρθαν λίγες, με ενδεικτικές καταγγελίες για να καταλάβει κανείς το μέγεθος της κατάστασης. Οι κρατούμενοι συνήθως δεν καταγγέλλουν τους βασανιστούς που υπέστησαν γιατί ξέρουν ότι ανοίγουν επικίνδυνους λογαριασμούς με την Ασφάλεια αλλά και γιατί αν δεν έχουν σημάδια -πειστήρια, δεν γίνονται πιστεύτοι... Είσι το Φλεβάρη του '86 στο περιοδικό ΤΕΤΑΡΤΟ ένας ποινικός κρατούμενος αναφέρεται στο κολαστήρι της Βαλαωρίτου και καταγγέλλει ότι χώρια από τους ξυλοδαρμούς και την φάλαγγα που του έκαναν οι βασανιστές, υπέστη και το μαρτύριο του ηλεκτροσοκ στα στήθη, στα γεννητικά όργανα και στα βλέφαρα.

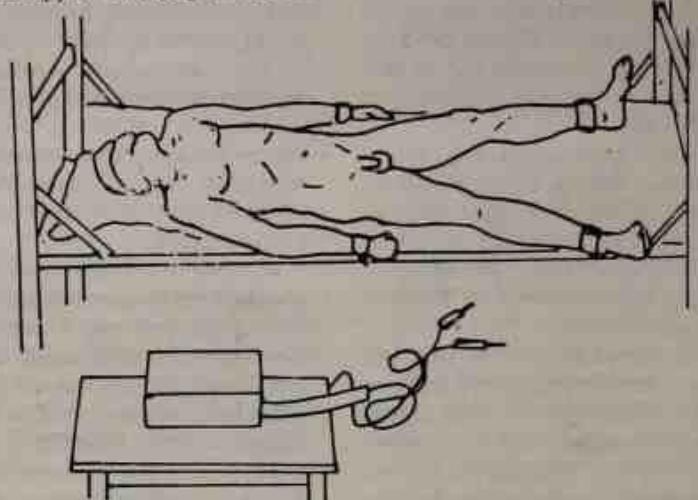
Ακολουθούν μαρτυρίες συντρόφων του Ιούνιο του '86 που κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε εμπρησμό ασφαλίτικου αυτικινήτου και για τον τραυματισμό δύο αστυνομικών.

Απ' τον Αυγούστο του '87 ως σήμερα ακολουθεί μια σειρά από καταγγελίες στις εφημερίδες από τους: Παναγιώτη Ιωακειμίδη, Ευάγγελο Θεοδωρακούδη, Γεώργιο Μπουράνη, Συμεών Καρακόπη, Δημήτρη Βαμβακά, Βαγγέλη και

Χρήστο Αραμπατζή, Βασίλειο Παπαδόπουλο που περιγράφουν τις ακριβώς πέρασαν στο κολαστήρι της Βαλαωρίτου. Μέσα από τις μαρτυρίες των συντρόφων θα προσπαθήσουμε να δείξουμε τους τρόπους της Ασφάλειας που «έβγαλε» αλλη μια υπόθεση σε πέρα...

στών, ακόμη πιο δύσκολο να σκιαγραφήσει την κατάσταση του βασανιστήριου. Παραθέτουμε αυτούσιες δηλώσεις βασανιστήριουν.

Γεώργιος Μπουράνης: -Με ανέθωσαν το ζω όποιο, δεν θυμάμαι και με εβαλαν σ' ένα δωμάτιο τελείως άδιο. Α-

Όλοις τους κατηγορούμενους τους «απήγαγαν» απ'τα σπίτια τους με προφάσεις και δικαιολογίες για εκκρεμότητες σε παλιότερες υποθέσεις που εκκρεμούσαν σε βάρος τους παρασύστασι σε αστυνομικά τμήματα κ.λ.π.). Αντί να τους πάνε σε τμήματα της γειτονίας τους, τους πήγαν στα κεντρικά (Βαλαωρίτου). Στην αρχή με απλές σφαλιάρες και βρισιές τους αποδίδουν κατηγορίες για απόπειρα ανθρωποκτονίας κ.λ.π. Όσο περνούσαν οι ώρες και οι κατηγορούμενοι συνέχιζαν να αρνούνται τις κατηγορίες, τόσο ο ξυλοδαρμός γίνονταν πιο έντονοι και πιο μεθοδικοί. Σε μικρά δωμάτια αντιμετωπίζαν, ο καθένας πάντα μόνος του, το μένος των βασανιστών, τους κρατούμενους χέρια και πόδια και τους χτυπούσαν στα γεννητικά όργανα, τους έδιναν αδιάκοπα χτυπήματα, στο κεφάλι, στα πλευρά, και στα στομάχι.

Οταν έπεφταν αναίσθητοι από τα χτυπήματα, τους συνέφερναν και συνέχιζαν το έργο τους. Αργότερα και μετά από διάφορα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν (αντιπαρθέσεις, φωτογραφίες) χρησιμοποιούσαν και εργαλεία βασανισμού: γκλομπς από καυτσούκ (δεν αφήνουν σημάδια) βοιδόποντες, σχοινιά και άλλα αυτοσχέδια. Επίσης αρκετές φορές απείλησαν να τους πετάξουν από τον τείταριο όροφο κάτω στο κενό.

Στην κορωνίδα των βασανιστηρίων είναι το «χειρουργείο». Είναι ένα δωμάτιο όπου υπάρχει ένας ειδικός πάγκος που σου δένουν τα χέρια και τα πόδια, σου φοράνε μια κουκούλα ώστε να μην βλέπεις τίποτα. Οι βασανιστές δένουν σφιχτά πόδια-χέρια, ώστε όταν το αίμα μαζεύεται στα άκρα τα χτυπήματα να είναι πιο επώδυνα.

Εκεί έκαναν σε μερικούς φάλαγγα και απείλησαν, ότι θα τους κάνουν ηλεκτροσόκ. Ιως να μην τους έκαναν γιατί υπέρχε το αυτόφωρο και δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να υπάρχουν στον εισαγγελέα σημάδια των βασανιστηρίων. Είσι το διοπόν με βασανιστήρια και κατηγορούμενοι, ότι την διάθεση της κατηγορίας αποτελείται από τη στιγμή ο Γ. Γκίρμας αρνούμενος αργότερα συνειδητά τον εξευτελισμό και τους βασανιστούς δέχεται την εκδίκηση του κράτους που τον κρατά - ύστερα απ' αυτόσουλη παρουσία του - οι δημόσιοι άρματα αποδέσμευτα στις φιλακές Διαβατών. Παραπέμπεται στις 24-1-90 στο Μικτό Ορκωτό Σερρών μαζί με τους υπόλοιπους. Εκεί θα καλεσθεί η δικαιοσύνη να επισφραγίσει το έργο της Ασφάλειας. Επισφραγίζει το έργο μας ασφάλειας που το ποινολόγιο της είναι γραμμένο με δολοφονίες στα υπόγεια κελιά της, με απόκρυψη σποιχείων, με απαγωγές με βασανισμός.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΞΑΝΑΓΡΑΦΟΥΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το παράδειγμα της Κρονστάνδης

«...Κάθε χρόνο, κάθε μήνα μερικές φορές, η Πράσδα διορθώνεται, οι δελτιωμένες επανεκδόσεις της επίσημης ιστορίας ακολουθεί η μία την άλλη (...) Οπως το λαϊκό παραμύθι, όπου όλες οι συντεχνίες υφαίνουν το κενό για να ντύσουν τον βασιλιά, έτσι και σήμερα, χιλιάδες άνθρωποι-και αυτό είναι το παράξενο επάγγελμά τους-ξαναφτάχνουν κάθε μέρα μιά μάταιη ιστορία που καταστρέφεται το ίδιο δράδυ, μέχρις ότου η ήρεμη φωνή ενός μικρού παιδιού θα αναγγείλει ξαφνικά ότι ο βασιλιάς είναι γυμνός..» (Αλμπέρ Καμύ - «Ο Ελαναστατημένος άνθρωπος»).

Το Σεμπτέμβρη του 1989, στο δωδούκιο περιοδικό «Αγκανιόχ» (που απήχε τις ιδέες των πιο πρωθυμένων εκφραστών της Περιεστροφικής), δημοσιεύτηκε ένα εκτενές αφιέρωμα στην εξέργεση της Κρονστάνδης. Θα μπορούσε να μας χαροποιήσει μάταια πρωτοβουλία που μοιάζει, σε ένα πρώτο επίπεδο, να εκφράζει διάθεση αντίστασης στην κρατικά οργανωμένη ιστορική αμνησία, ωστόσο, ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζεται η υπόθεση δεν αφήνει περιθώρια για «δημοκρατικές ψευδαισθήσεις» εφόσον είναι προφανής η πρόθεση των συντακτών να οικειοποιήθουν κάτι που δεν τους ανήκει ενώπιο των συγκεκριμένων πολιτικών σκοπολοτήτων τους. Η αποσιώπηση, το ψαλίδισμα και η αλλοίωση - γίνονται τα (αλιμόνο, τόσο γνωστά...) εργαλέα μάς «επέμβασης» που έχει σαν στόχο να έχαγει (υτε και καλά...) ένα προδιαμορφωμένο, δολικό «συμπέρασμα».

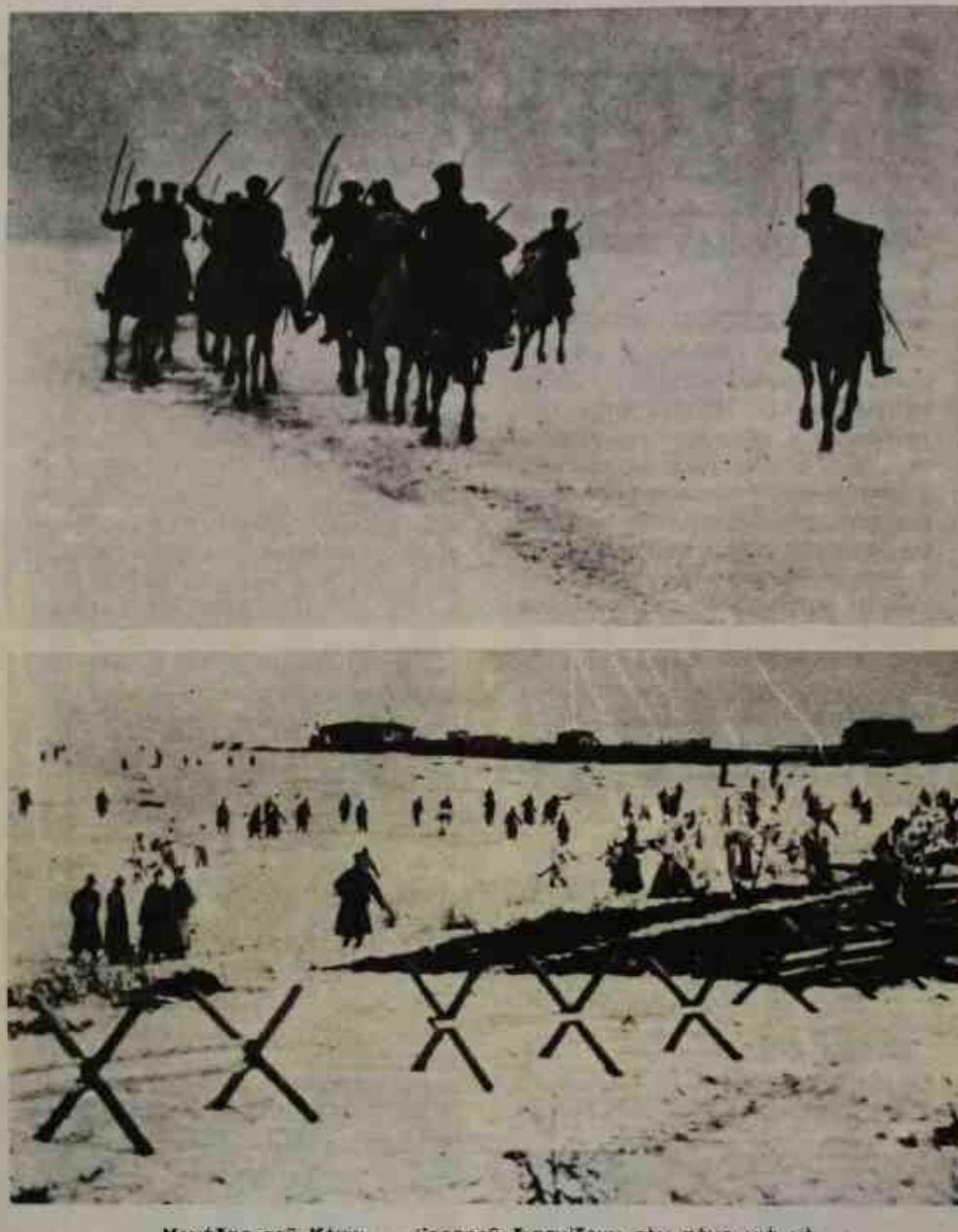
Την γενική σημασιολόγηση της Κρονστάνδης αναλαμβάνει ο Ρος Μεντέντιεφ, ο οποίος παρατηρεί τα εξής: «Η-ταν μά πράξη απελπίσιας, που, ως ένα βαθμό, έχει προκληθεί από την πολιτική της ίδιας της σοβιετικής εξουσίας (...) Ομως, δεν μπορούσαμε να υποχωρήσουμε στην Κρονστάνδη». Είναι, δυντας, αξιομελέτηη η προσπάθεια των νεωτεριστών γραφειοκρατών να προβάλλουν στην ιστορία την υπερόδουλη ψευτοαυτοκρατική τους, με έναν τρόπο που και τους παρόντες ενδογραφειοκρατικούς ανταγωνισμούς θα οξεύνουν προς οφέλος τους, και την βαθύτερη ουσία της γενικής παράδοσης του συστήματος δεν θα εκθέτουν, και ένα προφίλ λειτουργικής αυτογνωσίας και δημοκρατικής βούλησης θα δημιουργεί προς μαζική κατανάλωση. Οι μεταρρυθμιστικοί κυκλοί της οώσικης νομεγκλατούρας, αναζητούν εύλογα μια ιστορική και ιδεολογική δικαίωση για το εκσυγχρονιστικό τους πρόσχημα: στο μέτρο που το προσδιορίζουν ως «βελτιωτική μετεξέλιξη του σοσιαλισμού» (και όχι ως ανασυγκρότηση του ιδιωτικού καπιταλισμού, όπως είναι η άλλη) δεν μπορούν να απευθύνθουν στα συνθήματα της Γαλλικής επανάστασης αλλά στο ίδιο τη σοβιετικό παρελθόν-ανευρίσκοντας (κατασκευάζοντας) «-

νους για αποκτήσουν ξανά τα δικαιωματά τους...» (Περίστατα Νο 5-7 Μάρτη 1921). Η «απελπίσια» των κρατικών διανοούμενων είναι το θυελλώδες ταξικό αντιεξουσιαστικό μίσος των καταπιεσμένων που περνούν από τη μιζέρια του παθητικού εφησυχασμού στην ένταση της εξέργεσης.

τη συμμορία εκτός απ' τους άτμους και τους εγκληματίες: οι κομισάριοι όλων των βαθμών, οι τοπικοί και οι διευθυντές, όλοι αυτοί που πάχναν σε βάρος των πεινασμένων εργατών και αγροτών, έχοντας γεμάτει τις τοπές με χρυσάφι, που το απόκτησαν ληστεύοντας τα παλάτια, τα μουσεία και οι, τιδηποτε άλλο έχει κατακτήσει με το αίμα του ο λαός. Αυτά τα καθάριστα ελπίζουν ακόμα. Μάταια! Ο λαός που ανάτρεψε το ζυγό του Ταύρου και της αστυνομίας του θα απαλλαγεί κι από τις αλυσίδες της κομμουνιστικής σκλαβίας...» (Περίστατα Νο 9-11 Μάρτη 1921). Η επιλεκτική ευθυνολογία εξυπηρετεί την αυτοάμυνα και τη συνέχεια της κυριαρχίας όμως, η πραγματικότητα της ιστορίας «απόνεμε δικαιούνη» με την δέουσα ολική αναφορά και χωρίς να υποχύπτει στην ιδεολογία της αποδιοπομποίησης. Και στο δαμό που, όπως λέει κι ο ποιητής, «η μεταμέλεια φοράει ξυλοπάπουτσα» -δεν ακούστηκε τέτοιος θόρυβος από την πλευρά των μεταρρυθμιστών της γραφειοκρατίας. Διατυπώνοντας τον περιορισμό «ως ένα βαθμό», αποκαλύπτουν τη συγγένεια τους με τα κέντρα της μπολεσβίκης προπαγάνδας που είχε δραχνιάσει τότε να διακηρύχθει ότι οι ναύτες της Κρονστάνδης ήταν «πιόνια της Αντάντ»(2) και η σφραγιστική άμυνα του σχυρού ήταν οργανωμένη από «αξιωματικούς της Λευκής αντεπανάστασης». Καλή (δηλ. χρήσιμη, σήμερα), λοιπόν, η Κρονστάνδη αλλά «δεν μπορούσαμε να υποχωρήσουμε». Η χρήση του απληθυντικού προσώπου είναι δηλωτική του βαθμού αιμοδιαιτητας μεταξύ των σημερινών διαχειριστών της σοβιετικής εξουσίας και των πολιτικών πατέρων και παπούδων τους που, δια του στόματος του αρχιδήμου Τρότσκι, έκφρασαν την αισθηση ότι «εκπληρώσαν το ιστορικό επαναστατικό χρόνο» τους - βάφοντας με το αίμα των εξεγερμένων γαυτών τα νερά του Φινλανδικού κόλπου. Είναι φανερό... «αυτά τα καθάριστα ελπίζουν ακόμα».

Κάθε διορθωτική επέμβαση στην ιστορία, πέρα από τη γενική σκοπιμότητα του ελέγχου της ιστορικής συνέδησης (επομένως του προσδιορισμού μιας οριομένης πολιτικότητας) έχει και ειδικές πολιτικές βλέψεις. Στην περίπτωση του νέου σφαγιασμού της Κρονστάνδης, οι προθέσεις των σχεδιαστών δηλώνονται απεριφράστα: «Οι επικρόσωποι της ολοκαυτούσας ανανέωσης του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ θέτουν και διεκδικούν όλο και πιο ανοικτά το αίτημα: «δήλη εξουσία στα σοβιέτ, και όχι στο κόμμα». Κατά σύμπτωση ιστορική, αντό αποτελώντας και το κεντρικό αίτημα των στασιαστών της Κρονστάνδης...». Η Κρονστάνδη παρέδωσε της σκυτάλη στις δυνάμεις της περιεστροφικής. Ξέρουμε ότι την ιστορία τη γράφουν οι νικητές. Ξέρουμε επίσης ότι ο μαρξιστικός ολοκληρωτισμός τελειοποίησε τις τεχνικές διαφορούς επαναστατικής των «ιστορικών αληθειών»: τώρα, ομως, ο «γυμνός βασιλιάς» ξεπερνά κάθε μέτρο θρασύτητας και ανασχηματισμούς και μετατρέπει «κάτι» σε «κατιάλλο». Η μεταρρυθμιστική φατρία της σοβιετικής εξουσίας, αδυνατώντας εύλογα να προδάλλει ιδιαίτερα που θα ανάγονται στον φευδεπίγραφο «πλουραλισμό» της αστικής κοινωνούλευτικής δικτατορίας και στην «έλευθερία» του χρηματιστηριακού τζόγου και των απολύτων: κόδει και ράδει μια συγκεκριμένη περίσταση στα μέτρα της ιδιοτέλειας της και παράγει ένα αυτοδικαιολογητικό ψεύδος από τη λεηλασία μιας ανατρεπτικής αληθειάς.

Οι «στασιαστές» (και μόνο ο όρος συν. σελ. 12)

Μονάδες του Κόκκινου Στρατού διασχίζουν τον πάγο για να έπιπεσουν στην Κρονστάνδη, τη νύχτα της 17 Μαρτίου 1921.

στορικούς προαγγελλούς» της δίκης τους απόπειρας να αναπροσδιορίσουν, με συγκεκριμένο πνεύμα, το σύστημα Κυριαρχίας.

«Πρόξενη απελπίσιας», λοιπόν, η Κρονστάνδη, Δηλαδή, μέσα στις γενικές διαδικασίες της εξέργεσης δεν καταγράφηκε καμιά συνειδητή και πλήρης αντιπαλότητα αλλά μόνο και μόνο το... έντονο αυτοσυντήρησης κάποιων απεγνωσμένων! Ευνούχισαντας, έτσι, το πραγματικό περιεχόμενο του ιστορικού δεδομένου, του αποδίδουμε τις διαστάσεις που μας συμφέρουν. Ασφαλώς, κάθε επαναστατική έκρηξη είναι μια από τις ψυχολογικές προϋποθέσεις της- μια «πράξη απελπίσιας», με την έννοια, όμως, της διάσητης των υπαρκτών αδιεξόδων και της συγκρότησης του «μη περιεπιτέρω» που αποτελούν αναγκαίους υπαρξιακούς όρους για την ανάληψη συνειδητών πολιτικών πρωτοβουλών ηγέτης και αναποτήρησης. Η πρόσδοση «πρώτων», στην «απελπίσια» υποκρύπτει τη δικολαβίστικη πονηριά του να περιοριστεί το εύρος και το δάρος του συγκεκριμένων εγχειρήματος. Ιδού ένα δείγμα της «απελπίσιας» των εξεγερμένων: «Εμείς δεν γνούμενοι εκδίκηση, μα προσπαθούμε να υπερασπίσουμε τα συμφέροντα των εργαζομένων. Πρέπει να ενεργήσουμε με ψυχραμία και για εξουδετερώσουμε μόνο το εκείνους που, με το σαμπτωτά, με τη προλαβάνδα ή τη συκοφαντία, προσπαθούν να εμποδίσουν τους εγκαζέ-

μια αποδίδεται στην «πολιτική της σοβιετικής εξουσίας, ως ένα βαθμό». Το άρθρο «εντοπίζει» τα σημεία ευθύνης της μπολεσβίκης πρακτικής- κατά κύριο λόγο στη διαδικασία διανομής των τροφίμων (που έλαβε τη μοσφή μιάς κλιμακούμενης στρέσης και κατάληξε στη πείνα) και κατά δεύτερο λόγο σε ορισμένες εκδηλώσεις αυταρχισμού και κατασταλτικής νοοτροπίας από τη πλευρά του κράτους και των οργάνων του. Αυτή η απόδοση ευθυνών δεν κατευθύνεται στο γενικό πνεύμα του μοντέλου που θεμελίωσε η εξουσία των μπολεσβίκων, αλλά επιτάξεις στη διαφορά των Ειδικών Τμημάτων (συγκέντρωσης των τροφίμων) και στις εκδηλώσεις διανυσμάτων δημιουργήσαντας και αντιδημοκρατικής νοοτροπίας της Τσεκά (1). Ετοιμασία με την οποία αποδίδεται τη διαλεκτική πονηριά των υποκεμενισμού των κοινωνικών διευθυντών (σε συνδυασμό με την υπολαβή στην περιστροφική) σε συνδυασμό με την υπολαβή στην επίκληση του περιβόλου του «πολεμικού κομμουνισμού»: οι σημερινοί «αναστηλωτές» της ιστορικής μνήμης, πλασάρουν μά καρικατούρα της Κρονστάνδης διαστημήν στην οποία τον θεωρούντας πολιτική αντιφατικότητα της ηθ

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΑ ΜΑΧΝΟ ΣΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ ΡΟΚ

Ηχρονιά που πέρασε, δεν ήταν μόνο η αυτή της διακοπούστης επετείου της αστικής Γαλλικής επανάστασης αλλά επίσης της εκατοστής επετείου της γέννησης του πολ. Λασφιλή από τους Ρώσους αναρχικούς.

Ο N. Μαχνό, που πολλοί Ρώσοι και Ουκρανοί συνεχίζουν να ονομάζουν με αγάπη «Μπάτικ» (ο πατέρων της) είναι αδιαμφισθήτητη η πολ. αγαπημένη φιγούρα του ρώσικου ελευθεριακού κινήματος.

Η εικόνα του Μαχνό είναι αρχικά αυτή ενός γενναίου μαχητή, ικανού και επικίνδυνου στη στρατηγική τεχνική. Είναι επιπλέον αυτή ενός αυτοδίδακτου χωρικού, ενός αντάρτη με έντονο αντιμπολεστικισμό, αλλ' επίσης και αυτή ενός νέου άνδρα, ενός φαρσέρ και πότη. Αυτή τη φήμη την οφείλει στη Κοζάκικη προφορική παράδοση καθώς και στη μυθολογία του Γκουλάκ. Μέσα στα στρατόπεδα οι μαχνοβίτες ήταν για πολύ καιρό οι μόνοι που είχαν το σεδασμό των φυλακιούρενων του κοινού πονικού δικαίου. Προκαλούσαν την έκπληξη και το θαυμασμό των άλλων με τη σοδαρότητά τους και την αντοχή τους. Ήταν ακόμα πολύ επιθετικοί και απειλούσαν συχνά τους φύλακες τους.

Στο συνέπεια, ο Μαχνό είναι ο κατ' εξοχήν αντι-ήρωας. Τα επίσημα φίλμ των δείχνουν αδύνατο και χλωμό, κουτσό, με μακριά μαλλιά χωρέντας μέσα σε μια

ελαφριά μαύρη κάπα. Οι σύντροφοι του είναι ακόμα πολύ άγριοι και η διαφθορά των παρουσιάζεται υπερβολική για να προκαλέσει την αηδία του κοινού. Βασικό λάθος: Η εμφάνισή τους μοιάζει μ' εκείνη των Αγγλων μουσικών της ροκ για τους οποίους η σοβιετική νεολαία της δεκαετίας του '80 τρελλαίνεται. Ο ένας φοράς μπριγιάννια στα δάκτυλα και σκουλαρίκια πειρατικό στο αυτί, ο άλλος είναι σχεδόν μισθύμνος μέσα σε μια γούνα από λύκο, ο τρίτος φοράς με στρατιωτική στολή κάποιου ανώτερου με τις επωμίδες σχιστέμενες. Όλοι κραδαίνουν τα σπαθιά τους και πίνουν βότκα.

Πέρα δώρος, απ' τις επίσημες παρουσιάσεις το όνομα του Μαχνό επανεμφανίζεται μέσα στα τραγούδια - φυσικά μέσα σ' αυτά που δεν έχουν φτάσει στη λογοκρισία - μέσα στα άλλα εμφανίζεται διακριτικά σαν ένας αδάμαστος μαχητής ή ένας κουτσός τυμώρος με χρυσή καρδιά.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Οικονομική κρίση και καπιταλιστική βαρβαρότητα

Η κοινωνική έξοχη που εκφράστηκε με ληγασίες σύντομα μάρκετ, καταστήματα κλπ., στις τελευταίες μέρες του Μάη και στις αρχές Ιουνή στις χυριότερες πλέιες της χώρας (Rosario, Cordoba, Mendoza, San Miguel), ήταν αναμενόμενη σε μία χώρα που η κυριαρχητική τάξη έχει σπάσει τους κανόνες της λογικής καπιταλιστικής συσώρουσης εκαφενδονίζοντας στο οικονομικό παιχνίδι την αρπαγή, και απαλλοτριώντας ολοένα και περισσότερα δικαιώματα των εκμεταλλευόμνων τάξεων. Ο υπερπληθωρισμός, η συνεχής ανόδος των τιμών των προϊόντων κατανάλωσης (χυρίως τρόφιμα - είδη πρώτης ανάγκης), η απώλεια της αγοραστικής δύναμης των μισθών της πλειοψηφίας του πληθυσμού, οι συνεχείς απολύσεις εργατών, υπήρξαν οι κυριότεροι παράγοντες που έδρασαν σαν πυροχορητές.

Η κυριότητα του Αλφονσίν εφάρμοσε αμέσως καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Απαγορεύτηκε η κυκλοφορία των πολιτών τις νυχτερινές ώρες και πολλές περιοχές κυριεύτηκαν από Ομοσπονδιακή και επαρχιακή αυτονομία και ελικόπτερα. Ταυτόχρονα, ένοπλες στρατιωτικές ομάδες με αυτοκίνητα χωρίς διακριτικά σήματα εμφανίστηκαν στους δρόμους, αποδεικνύοντας για μία ακόμη φορά ότι οι συνεργάτες της στρατιωτικής χούντας υπάρχουν και δρούν ακόμη και σήμερα. Έχοντας αμητοπέθει στην πραγματικότητα, από τους νόμους που υπαγορεύτηκαν από τον Αλφονσίν και τη Βουλή το 1986, (νόμος των «απλωμένης υπακοής»), καθώς και από την παραγραφή των δικών των δολοφόνων και βιοαντιστών, σήμερα έχουν επιστρέψει στο «καθήκον» τους.

Ο αριθμός των νεκρών μόνο στο Rosario ξεπέρασε τους 100, ενώ οι συλληφθέντες ήταν εκατοντάδες. Η πλειοψηφία απ' αυτούς ανήκει σε μαρξιστικά

κόμματα P.C. - P.L. - P.O.R. - M.A.S. ενώ άλλοι είναι μεληροί οργανώσεων που υπερισπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Το οικονομικό χάος που επικρατεί στην Αργεντινή, το εξωτερικό χρέος με μηνιαίους τόκους που πλησιάζουν το 120%, η ιλιγγιώδης άνοδος του πληθωρισμού, το πρόγραμμα «ανόρθωσης» της οικονομίας από την κυβερνηση που ξετίθησε μετά τις 8 Ιουλίου, το πρόγραμμα για τις συντεχνίες που συνδέονται με τον Μενέμ (μεγάλες πολυεθνικές, συνδικαλιστική γραφειοκρατία, στρατός, καθολική εκκλησία κλπ.) κάνουν τις προοπτικές δυσοίωνες για το λαό της Αργεντινής.

Οι διαδικασίες λόγου μενούποιησης και εξαθλίωσης από τη φτώχεια του συνόλου του πληθυσμού αλλά κυρίως της μεσαίας τάξης, κατευθυνόμενες από μια κούλοντα εξουσιοποίηση με αξίες δαβιτιαίας ωφελίμενες, κάνουν δυνατή μια επιστροφή στη στρατιωτική διορθωτική, σε μια φασιστικοποίηση όχι μακρινή. Μόνη λύση που προβάλλει είναι η αντίσταση στην εξουσιοποίηση ανάπτυξη, η αυτοοργάνωση και η κοινωνική αλληλεγγύη των καταπιεσμένων απέναντι στη συστηματική καταλήστευση της κυριαρχητικής τάξης και της γραφειοκρατίας με στόχο την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας.

(Από Solidaridad Obrera No 204, Σεπτ. - Οκτ 1989).

ΑΜΒΟΥΡΓΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

Μετά τη δολοφονία του Δικτύου Τραπεζίτη ALFRED HERHAUSEN σε μια προσπάθεια να αποδείξουν τη συνεργασία των κρατουμένων στις φυλακές μελών των

Το γκρουπ «D.K.» της Μόσχας είχε την τιμή να τραγουδήσει πρώτο για το Μαχνό. Ήταν στα 1983, εποχή όπου το γκρουπ τηρούσε τους κανόνες μιας απόλυτης παρανομίας. Η σύνθεση του γκρουπ άλλαξε από τότε, και οι απώντες των μελών του σήμερα είναι πολύ απομακρυσμένες από την ελευθεριακή ορθοδοξία. Στο τραγούδι τους «Μικρός Αδελφός» γίνεται λόγος για τον μικρό αδελφό Νέστορα. Ενα άλλο κομμάτι τιτλοφορείται καθαρά «Ο Μπάτικ μας και των βρίσκουμε σ' αυτους τους χαρακτηριστικούς στίχους:

Βγαίνω απ' τα βάθη όπου λίμναζα και πέφτω στην αγκαλιά του Μπάτικ

Πως να βρώ έναν αληθινό ανθρώπο σαν τον Μπάτικ...

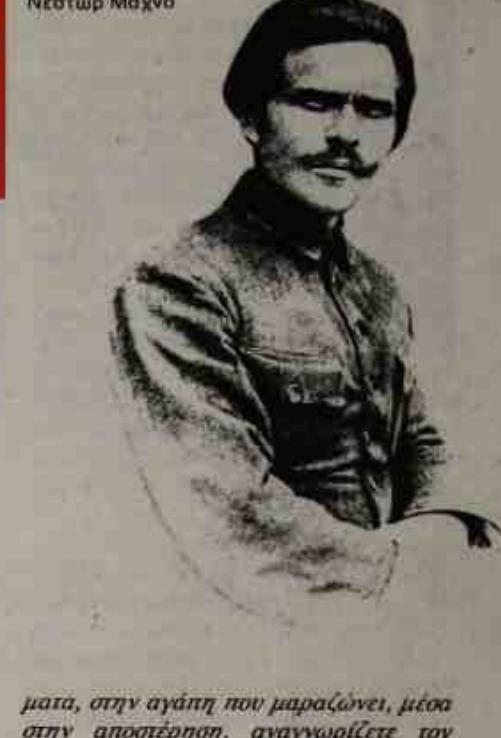
Περιφρονώ τη δυστιχία μου, δεν θέλω παρά μια λίση. Να ξαναβρούμε το Μπάτικ...

Αντί φίλοι μου, φεύγω! Πηγαίνω εκεί όπου βρίσκεται ο καβαλλάρης, ο αρινός, εκεί κάτω...

Το παντού συγρότημα του Λένινγκραντ, «Σκοπός επανατικός - δημιουργηστε την έκπληξη στο πέμπτο φεστιβάλ ροκ των Ιούνη του '87 αυτοσχεδιάζοντας ξαφνικά μια μπαλάντα για τον Μπάτικ.

Οι παντού στης Σιβηρίας «Λαϊκή Αυτοάμυνα», πιθανά λιγότερο ευνοημένοι από την τύχη, τραγουδούν σ' ένα τόνο περισσότερο σκληρό και πικρό. Κάτω απ' τα κατεστραμμένα χαρακώ-

Νέστορα Μάχνα

ματα, στην αγάπη που μαραζάνει, μέσα στην αποστέρηση, αναγνωρίζετε τον Μαχνό, τον έχον κλείσει σε μια παγίδα...

Τέλος ένα άλλο συγκρότημα του Τιουτεπ, μιλάει για τον Μαχνό σ' αυτές τις γραμμές:

Ηταν εδώ και πολύ καιρό...

Οι Ρώσοι παπεινωμένοι χίνουν δάκρυα,

Η λαϊκή μνήμη έχει φιλάξει καλά την δύναμη του συντηλού ήματα.

Έτοις στέκεται αγέρωγος μπροστά μας μ' όλη την ομορφιά,

ξαναγεννιέται κάτω απ' τα μάτα μας, βγαίνει απ' τη σκληρή, υπόγεια φυλακή του...

Οι ιδέες του ζουν, φωτεινές και κονιόργυμες.

Ο JOSE PEIRATS είναι νεαρός

Απέντες στα μέσα του προηγούμενου Αυγούστου ο Jose Peirats Valls, μια από τις πλέον εξέχουσες μορφές του Ισπανικού Αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος.

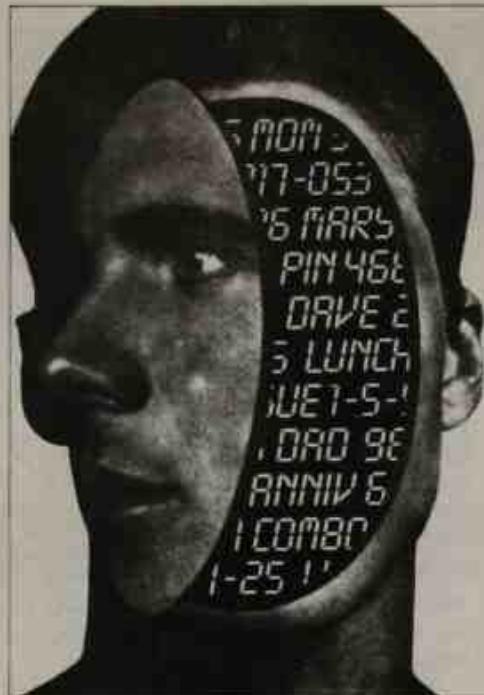
Γεννήθηκε στη Vall de Uxo στα 1908, και ξεκίνησε τη σταδιοδοσία του σαν εργάτης κεραμοποιείου στη Baix Empordà. Προσχώρησε στη CNT στα 1922 αναπτύσσοντας ενεργό δράση μέσα στα συνδικάτα και στα χρόνια του εμφύλιου πολέμου πήρε μέρος στο μέτωπο της Αραγωνίας, ενώ ήταν με την τάση εκείνη της CNT που απέρριπτε κάθε μορφή συνεργασίας με τους Δημοκρατικούς. Μετά την ήττα από τους Φραγκιστές, πέρασε καταδιωκόμενος στη Γαλλία και σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής όπου έγινε το «Εντυπώστες της εξαρίας στην Αμερική».

Επιστρέψει στη Γαλλία όπου αναπτύσσει έντονη δράση, η οποία σε κάποια φάση του στοιχίζει μία φιλαρκίση, σε κάποια αντι-CNT εκστρατεία της κυβέρνησης. Ανέλαβε 2 φορές γενικός γραμματέας της CNT, και πολλές επικίνδυν

Γύρω στα μέσα της δεκαετίας του '80 καμπιά δεκαπενταριά νεαροί χάκερς της λόγοτεχνίας, κατέφεραν με την ταυτόχρονη εμφάνισή τους να ιδουν το μέχρι τότε απαραδιαστό πρόγραμμα φραστικών και ιδεολογικών στερεότυπων μέσα στο οποίο δριούσαν καθηλωμένη για πάνω από 10 χρόνια. Το όνομα αυτού του καινούριου ιού ήταν Κυβερνοπάνκ. Αρχικά ο όρος αυτός επνοήθηκε για να χαρακτηριστεί το μυθιστόρημα -Νευρομάντης- του Ουίλιαμ Γκίμπουν (1984) κι αργότερα κατέληξε να περιλαμβάνει και τους άλλους συγγραφείς της ίδιας γενιάς. Αν και αρκετοί αναμεσά τους αρνήθηκαν να ταυτιστούν μαζί του, με το σκεπτικό ότι η ένταξή τους σε μια συγκεκριμένη κίνηση ή λογοτεχνική ομάδα θα μείωνε την αυτονομία τους. τελικά αυτός ο όρος φάνηκε να επικρατεί, ως ο πιο αντιπροσωπευτικός των προθέσεων τους. (Κυβέρνο - από τη σχέση τους με τις νέες τεχνολογίες και ιδίως την εποπτήμη της Κυβερνητικής και Πανκ - γιατί το γρήγορο, προκλητικό και διεισδυτικό στυλ γραφής τους κατέδειχνε την άμεση συγγένεια τους με το σκληρό ροκ και ολόκληρη την πανκ κουλτούρα).

Επειτα από τη συντριπτική αναδιπλωση των αμφισθητών συγγραφέων της δεκαετίας των οίκους, η ξαφνική παρουσία αυτών των προκιστένων και ανατρεπτικών νέων, λειτουργήσε σαν ένας δραστικός καταλύτης για την ανανέωση του είδους. Ενας καταγισμός νέων γλωσσικών πειραματισμών και προϊόντων συμβολισμών εμπνευσμένων από την τεχνολογική έκρηκτη της δεκαετίας άρχισε να πελεκάει (1) το τοιμέντο της καινότυπης και παροπλισμένης λογοτεχνικής έκφρασης, δημιουργώντας ένα ολόκληρο τεχνο-σύμπαν που - όπως και στο πραγματικό - οι άνθρωποι μπορεί να μην είναι βιώσιμοι αλλά ένας συνδυασμός εποπτήμης και λογοτεχνίας άρχισε να ζει μερικές ενδιαφέρουσες στιγμές.

Στην απόπειρα αυτή υπάρχουν στοιχεία που πηγαίνουν πιο πέρα από ένα ακόμα καλλιτεχνικό νεωτερισμό. Είναι γνωστή η ικανότητα της εποπτημονικής φαντασίας να αντικαθερψτεί στους μύθους της τις μείζονες ή τις υποδόκουσες ιδεολογικές επλογές της

εποχής της και μέχρι σήμερα, να τις καθορίζει. Από τη στιγμή που θ' αρνήθει στον εαυτό της το ρόλο της ψυχαγωγικής παραλογοτεχνίας, σκοπό της δεν είναι απλώς η υποθετική περγαρή των μηχανών, των ερευρέσεων της τεχνολογίας αλλά η επίδραση που έχουν όλα αυτά στους ανθρώπους.

Για τους κυβερνοπάνκ δεν είναι τυχαίο, το ότι ο χρόνος που επέλεξαν να διαδραματίζονται οι ιστορίες τους, είναι ένα μέλλον πολύ κοντινό στην εποχή μας. Η προσέγγιση αυτή τους επιτρέπει να καταδειχουν μια επικίνδυνη ομοιότητα ανάμεσα στην κοινωνία μας και αυτή που προλέγουν, μέχρι του σημείου η τελευταία να ερφανίζεται απλώς σαν μια πρόεκτη της δικής μας. Το μοντέλο του μελλοντικού τους κόσμου μας αφορά, γιατί είναι το μοντέλο του κόσμου που προετοιμάζει ο χάι-τεκ ολοκληρωτισμός, και που οι πρακτικές του αποελούν ήδη τημένη της καθημερινής πραγματικότητας. Περισσότερο από κάθε άλλο κείμενο κοινωνικής κριτικής, αυτές οι περιγραφές μισανθρώπων, αλλοτριωτικών πειθαρχημένων κοινωνικών συστημάτων έρχονται να προειδοποιήσουν. De te Fabula narrator.(2)

ΟΥΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΟΔΙΑΣΤΗΜΑ

-Σύμφωνα με τον Timothy Leary : 21ος αιώνας έχει τη δική του βίβλο. Η Παλαιά Διαθήκη είναι το Gravityw Rainbow του Thomas Pynchon . (3) Η Καινή Διαθήκη είναι ο Νευρομάντης του Ουίλιαμ Γκίμπουν.-

Στην περιπλάνη μας στον κόσμο -Νευρομάντη- δε θα ξεδέψουμε πολύ χρόνο θαυμάζοντας τη φύση. Εδώ το φυσικό περιβάλλον είναι τελείως εκμηδενισμένο. Περιγράφεται μόνο όταν τυχαίνει να θυμίζει γνωστά μας πρόγραμμα. Τοπία με διαδοχικές γκρίζες αποχρώσεις, σαν βγαλμένες από ένα πολύ απλό γραφικό πρόγραμμα. Ο ουρανός θυμίζει τηλεόραση συντονιμένη σε κανάλι δίχως εκπομπή. Γλάροι πετάνε στη δηλητηριώδη αιμόσφαιρα πάνω από αωρούς άχρηστο φελιζόλ. Το φελιζόλ που προστατεύει τα ευαισθητά τμήματα των κομπούτερ κατά τη συκευασία. Αντίστοιχο προστατευτικό υλικό για τα ανθρώπινα πλάσματα δεν φαίνεται πουθενά. Παρόλο που τα κυκλώματα σχεδιασμού-παραγωγής-διάθεσης, εφαρμόζονται εξίσου στα βιολογικά συστήματα, όπως και στα ηλεκτρονικά μηχανήματα. Ο συσχετισμός που κάνουν οι γεωγράφοι ανάμεσα στην τεχνολογική βία που καταστρέφει τα οικοσυστήματα του πλανήτη και την ταυτόχρονη εμφάνιση βαρβάρων, εμπορευματικών, αποδενιωμένων πολιτισμών, έχει βρει εδώ την ολοκληρωτική εφαρμογή του. Οι πολυεθνικές εται-

ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚΣ

ΠΟΣΑ BYTES ΘΕΛΕΙ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

εμπόριο ή το σεξ. Μέχρι να έλθει η στιγμή να τον ξαναχρησιμοποιήσουν. -Τα πάντα είναι περίσσα, ανακυκλωμένα, ακόμα και τα φέρετρα-. Αν σκοτώθει κάποιος, το σώμα του γίνεται υλικό για τις τράπεζες οργάνων. Αν τα όργανά του είναι άχρηστα μπορεί να επιζήσει σαν συναισθανόμενη πληροφορία, να μετατραπεί σε ένα κατασκεύασμα ROM(4) και η ανάμνηση της ζωής να τον ενοχλεί όπως η φαγούρα του κομμένου μέλους, έναν ακρωτηριασμένο.

Το σχήμα -συμμορίες νεαρών σε μετα-καταστροφικές κοινωνίες- έχει θρεπεί στον κόσμο του -Νευρομάντη- μια παράξενη συγγραφεία με τις Μαφίες των πολυεθνικών. Οι αντάρτες του χάι τελοκληρωτισμού είναι -μιθοδόφοροι, φαρσέρ, μηδενιστικοί τεχνοφετιστές-. Οντα ρομποτοποιημένα, που ο μεγαλύτερος τρόμος τους είναι μήπως θρεπούν φυλακισμένα μέσα στην ίδια των σάρκα. Εχουν τη δική τους Ουτοπία, τον δικό τους Παράδεισο. Για να τον βρούν χρειάζονται ένα τερραπικό και ένα χειρουργικά μεταλλαγμένο εγκέφαλο που να -βιωστρώνει- κατευθείαν

στηνοβόθνη ενός κομπούτερ. Και αρέσκει στους βρίσκονται στο κυβερνοδιάστημα. Στη συμβατική παραίσθηση ενός τριβολίστατου κόσμου γεράτου με τις γραφικές παραστάσεις των πληροφοριών που προέρχονται από όλους τους κομπούτερς της ανθρωπότητας. Συμπλέγματα άυλων πληροφοριών αφάνταστης πολυπλοκότητας, που μέσα τους οι χειριστές μπορούν να κινηθούν, να επικοινωνήσουν, να -αγγιέζουν- και να χρησιμοποιήσουν φαντασιακά αντικείμενα. Είναι η Ουτοπία των οραματιστών του 21ου αιώνα, που για χάρη της, ο Κέις αδιαφορεί αν θα μπει στην υπηρεσία δολοφόνων, θα ταξιδεύει στη Σελήνη, ή απλώς θα αργοπεθαίνει από τις αμφεπατίνες κάτω από το δηλητηριώδη ουρανό της Πόλης της Νύχτας.

Η ουτοπία που κάνει τους -Μοντέρνους Πάνθηρες- μια συμμορία εικοσάχρονων νεαρών σε κάποιο επεισόδιο να σκεπάσουν το δάπεδο μιας αίθουσας με -αίρα-, ρούχα, νεκρά σώματα και φύλλα κίτρινου μηχανογραφικού χαρτού-, θεωρώντας το απλώς μια φάσα.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΣΤΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Λίγο καιρό πριν η παρακμακή φαντασία του Ουίλιαμ Γκίμπουν αρχίσει να φορτώνεται με λογοτεχνικά βραβεία και οι χάκερς του πραγματικού κόσμου υιοθετήσουν μεθόδους διεισδυσης στα κομπούτερα που αναφέρονται στο βιβλίο, ο συγγραφέας του δεν ήταν ποάρα ένας ακόμα από τους απόφοιτους Βορειοαμερικανικού Πανεπιστημίου που το έσκαγαν στον Καναδά για να αποφύγουν τη στρατευση. Ζώντας στις καπιταλιστικές μητροπόλεις, παρακολούθησε από κοντά, την αλματώδη ανάπτυξη της κοινωνίας του Διεθνούς Ενοποιημένου Κοπιταλισμού, που προκλείει η εξάλειψη των πολιτιστικών διαφορών ανάμεσα στη σθνη και η εισβολή των κάθε είδους υπολογιστών στην καθημερινή ζωή. Το κυβερνοδιάστημα σαν τεχνολογικός πειραματισμός ήταν θεωρητικά εφικτός, ήδη οι τεχνοκράτες της NASA χρησιμοποιούν ένα σύστημα από δύο υδρόνες σύρροντας κρυστάλλων που εφαρμόζονται στα μάτια, και γάντια ηλεκτροβούν που μπορούν να δώσουν στον χειριστή του κομπούτερ την αίσθηση πως κινείται σ'έναν τρισδιάστατο χώρο. Ακόμα και αν το θεωρήσουμε απλώς, λογοτεχνική σύλληψη, δεν προήλθε εκ του μηδενός. Στη δεκαετία του '80 συγγραφείς που κατατάσσονται στους θεμελιώτες της πανκ κουλτούρας όπως ο Μπάλλαρντ και ο Ντις, επινόησαν τον όρο -εωτερικό διάστημα- περιγράφοντας την στροφή του ενδιαφέροντος της εποπτημονικής φαντασίας, από τις αχανείς διαστρικές αποστάσεις στον ανεξάντλητο και πολύπλοκο κόσμο του ανθρώπου νου. Ο όρος -κυβερνοδιάστημα- μπορεί να θεωρηθεί το τελευταία στάδιο της εξέλιξης που γνώρισε η λέξη -διάστημα- σε διάφορες χρονικές περιόδους.

Επειτα από αυτή την επιγραμματική αναφορά των πηγών από όπου αντλούν τις ιδέες τους, αυτό που μένει να αξιολογηθεί στους κυβερνοπάνκ είναι η συνδυαστική ικανότητα, που οδήγησε την μετατροπή των επερόκλητων σε ολοκληρωμένα έργα.

Όντας εξ ίσου ποιδιά της μητρή λογοτεχνίας,(5) όσο και παιδιά της εποχής των κομπούτερ, εποιείσθησαν μια ασυνήθιστη σύμμετη ανατρεπτικήτης και συντριπτικής εταιρείας. Οι πολυεθνικές εταιρείες αφέρονται την προτίμηση για την οικοσυστήματα του πλανήτη και την ταυτόχρονη εμφάνιση βαρβάρων, εμπορευματικών, αποδενιωμένων πολιτισμών, έχει βρει εδώ την ολοκληρωτική εφαρμογ

Η «μικρή διαφορά» ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ

...«Η αφομοίωση των ατόμου από το κράτος και η λαϊκεία του τούρφουν, απαρρέον στην φυσικές συνέπειες από την πρώτη, δηλαδή από το πατριαρχικό σύστημα. Για αυτό το λόγο, το πατριαρχικό σύστημα πρέπει να δεωριφθεί σαν ένα πολύ σοβαρό επορικό κακό, παρόλο που είναι δυνητικά πραγματικά λευκό, που πρέπει να το πολεμήσουμε μόλις μας τις δυνάμεις... Ο δε-σποτισμός του συζύγου, του πατέρα και του μεγαλύτερου αδέλφου, έκανε την οικογένεια, που ήταν κιόλας ανθυπική από την άποψη των νομικο-οικονομικών της βάσεων, σχολείο της κυριαρχησίας, της ισχυρογνωμοσύνης, της διαστροφής της παιδικής ηλικίας μέσα στο πλαίσιο του οικογενειακού σπιτιού».

Μιχαήλ Μπακοΐνης: «Κρατισμός και Αναρχία».

Ηδημιουργία της οικουμενικής κινής κυβερνήσεως Ζολώτα, αν και αποτέλεσμα ομόφωνης συνεργασίας της συντριπτικής πλειοψηφίας της Βουλής, παρουσίασε από την αρχή μια «χτυπητή παράλευψη»: δεν περιελάμβανε ούτε μία γυναικα-
(sic)

Το γεγονός ότι το ζήτημα αυτό ούτε καν απαρχόλησε τους «πατέρες του έθνους» αποτελεί κρανγάλεο παράδειγμα του πως αντιλαμβάνονται αυτήν την πολυθρύλητη και έπειτα από τόσους αγώνες κατακτημένη «ισότητα» για την οποία περηφανεύονται οι κατεστημένες γυναικείες οργανώσεις. Είτε σαν ενσωμάτωση στον κρατικό μηχανισμό ενός μερού αριθμού γυναικών που εξυπηρετεί τον καριερισμό και την κοινωνική τους άνοδο, αφήνοντας εφηπλωμένες και «περήφανες» τις υπόλοιπες, είτε σαν εφαρμογή ποδοσφαιρικών μέτρων που συμφέρουν την καπιταλιστική οικονομία (όπως π.χ. γυναικεία παρουσία στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας, ανανέωση του θεσμού της οικογένειας με τον πολιτικό γάμο κλπ.).

Σε περίπτωση που δεν εξυπηρετείται κανένας απ' αυτούς τους σκοπούς, ησυχά ήσυχα την ξαναβάζουν στο στρατό, όπως έκανε τόρα η οικουμενική κυβερνήση ξετηώντας οικουμενικές πραγματικά αντιδράσεις από τις «μητέρες του Έθνους» δεξιές, αριστερές, οικολόγες, αλλά όχι μόνο απ' αυτές. Ένας ολόκληρος συνφερόντως από παρατρεχόμενες των εξουσιών, όλες εκείνες που εκστασιάζονται με την κατάληξη κυβερνητικών προσών από γυναίκες, θεωρώντας την καταξίωση της φυλετικής τους υπόστασης διφέδηκτη ξαφνικά να διαμαρτύρεται για την κατάφωρη αδι-

κία. Κυράτσες με διπλά επίθετα, γκόμενες και αρραβωνιαστικές συνδικαλιστών, «καταξιωμένες» -και με τη δούλια της γραμματείας ισότητας- φεμινιστικές εκδήλωσην μέσω του τίτλου τα παράπονά τους, που τους έκλεψαν το κομμάτι από την πίττα της εξουσίας. Πρόβεσή τους είναι να συμμετέχουν και αυτές στους θεσμούς κυριαρχίας, στην εκμετάλλευση, την κατάδυνάστευση και την εξαπάτηση του λαού. Άλλοι ως νοιώθουν να κλείνουν σαν γυναίκες.

Οι καιροί είναι εύκολοι για τα μερικά κινήματα όταν το μόνο που ζητούν είναι κάποιες παραχωρήσεις από την υπερκείμενη τους πολιτική εξουσία, συνήθως με τη μορφή νομοθετικών διαθέσεων, που θα πετύχουν την ενσωμάτωσή τους σε αυτή.

Η Μελίνα Μερκούρη έστειλε γράμμα-χαιρετισμό στο διεθνές συνέδριο ομοφυλόφιλων που έγινε πρόσφατα στην Αθήνα, ενώ στην Αμερική πανηγυρίζουν ακόμα την «νίκη τους» γιατί μπορούν πλέον και αυτοί να γίνονται μπάσοι διώτις οι μαύροι.

Οι περιβαλλοντολογιστές -οικολόγοι είναι γεμάτοι αγαλλίαση, γιατί από τη στιγμή που καταφέρουν να οργανώνουν ποδηλατικούς γύρους και να σωζουν που και που κανένα φυτό, πιστεύουν πως έχουν επιτέλους δοει την πλατεία λαϊκή καταξίωση που ονειρεύονταν.

Και το επίσημο φεμινιστικό κίνημα, στερημένο ολοκληρωτικά από κάθε ελευθεριακό λόγο, μετρά τις νίκες και τις ήττες του από το πόσες γυναικες συμμετέχουν κάθε φορά στην κυβερνήση. Οι ανθρώπινες επαφές Δίδη-Ταυνδερού κατοχυρώνονται σαν αντιπροσωπευτικά δείγματα γυναικείας αλληλεγ-

γνης, ενώ παράλληλα οι «κουβέντες μεταξύ ανδρών» των συναδέλφων τους, συνεχίζουν το χορό της εξουσίας που καθόλου δεν θίγεται από την ευγένεια και τον προστατευτισμό απέναντι τους.

Για μας, τα πράγματα είναι καθαρά. Ακόμη κι αν υπήρχε περίπτωση σήμερα η πλεονηφαία της Βουλής να αποτελείται από γυναίκες, το γεγονός ότι μέση στο υπάρχον σύστημα θα ενεργούσαν με βάση τα προκαθορισμένα σχέδια που επιβάλλουν οι πατριαρχικές δομές, σημαίνει ότι τίποτα δεν υπήρχε περίπτωση ν' αλλάξει. Αρσενικά η θηλυκά αφεντικά δεν έχουν κακιά διαφορά. Για τις αναρχικές, η γυναικεία οντότητα από μόνη της -όπως καρδιές έχουν ισχυρισθεί οι γυναικείες ομάδες με το αιτιολογικό «γυναικά = καταπιεσμένη»- σε κακιά περίπτωση δεν αποτελεί στοιχείο αλληλεγγύης, ούτε μπορεί να συγκαλύψει τις αγεφύρωτες διαφορές μας με τον οποιονδήποτε -και ασχέτως φύλου- φορέα εξουσίας.

Η ιστορία έχει αποδείξει με χιλιάδες παραδείγματα ότι ακόμα και όταν γυναικες εφτασαν στα υπότατα εξουσιαστικά αξιώματα, κακιά καλύπτει μούρα δεν σήμανε για τις καταπιεσμένες πληθυσμακές ομάδες. Ούτε και η κρατική εξουσία έγινε λιγότερο απεχθής και βάρβαρη. Η δουλεία, οι ίντριγκες, οι δολοφονίες εξακολουθούσαν να υπάρχουν στην Αίγυπτο με την Κλεοπάτρα και στη Ρώμη κατά τη διάρκεια συνοιαστικής διακύρωσης από μάνες γυναικες, ερωμένες αυτοκρατόρων. Και οι γυναικες στη σύγχρονη εποχή δεν έχουν να επιδείξουν λιγότερο έξιλο στη διαχείσιν των μηχανισμών καταπίεσης από τις προηγούμενες Ελισάβετ - Αικατερίνης κλπ. Η Σιδηρά Κυρία αποδείχτηκε το ίδιο αδιστάκη με τη συμπατριώτισσα της Ελισάβετ, την Παρθένα βασίλισσα. Η κυρία Τσαουνόσκου συναγωνίστηκε σε σκληρότητα το σύνυρο της Μάο τον ίδιο τον Μάο. Η Γκόλντα Μέιρι τον ομοεθνή της στρατηγό Νταγιάν. Η Εβίτα Περόν τον σύνυρο της που διαδέχτηκε. Η Γκάντι τους πρώην αδιστάκτοντας αποκιοκάτες Αγγλους. Και άλλες «ένδοξες» γυναικες κρά-

πουν γερά τα σκηνήτρα της αιγαλεοφούς εξουσίας πάνω στους καταπιεσμένους υπηκόους τους.

Αν στην Ελλάδα η οικουμενική κυβερνήση βασίστηκε σε άνδρες κομματικούς που για άλλη μια φορά αγγόβισαν τα «κεκτημένα δικαιώματα» των θηλυκών ομόλογών τους, αυτό αποδεικνύει ότι η λεγόμενη ισότητα εφαρμόζεται μόνο σε περίπτωση που υπάρχουν κενές θέσεις.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι το σημερινό βάλτωμα των γυναικείων κινήματος οφείλεται αποκλειστικά στην αποσία αντιεξουσιαστικής συνείδησης μέσα στους κόλπους του. Αυτή η ανεπάρκεια, χαρακτηριστική των περισσότερων φεμινιστικών πρακτικών στις 2 τελευταίες δεκαετίες, το μόνο που έχει ήταν να κληροδοτήσει πρόσθετη δουλειά, σε δεσμούς ενδιαφέρονται για την προώθηση μας συνεπούς αντιεξουσιαστικής γυναικείας κουλτούρας. Για

τότε, το πρόβλημα ήταν να ανασκευαστούν οι μύθοι και οι προκαταλήψεις της πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας. Πα τώρα, το πρόβλημα είναι να χτυπήσουν συγχρόνως και όλες εκείνες οι ανταπάτες και παρανοήσεις που προέκυψαν σε αυτή την πολυτάραχη και επώδυνη πορεία, και που το μόνο που δεν έκαναν ήταν να χτυπήσουν την ανδρική κυριαρχία.

Ο χωρός των αντιεξουσιαστικών ιδεών που οι κύριοι σκοποί του -Η καταργηση της εξουσίας και η απελευθέρωση από όλους τους θεσμούς και τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι καταπίεζον ο ένας τον άλλον- είναι ο φυσικός χωρός που μπορούν να ανθίσουν οι προσπτικές για απελευθέρωση των γυναικών και των άλλων κοινωνικών στρωμάτων από την στιγμή που θα ξεφύγουν από την λογική της μερικότητας.

από τους πολίτες, για υπερχατανάλωση (Βλ. Φυλλάδιο ομάδας «ΠΡΑΞΗ»). Αν είναι δυνατόν!!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ;

Η παρεμβολή των εορτών επέφερε ημέρια, αυτό όμως σε καμιά περίπτωση δεν θα πρέπει να φέρει την χαλάρωση των προσταθειών. Τα ζητήματα της ολοκληρωτικής αποποινοποίησης (απόστροψη όλων των μανήσεων από ΟΥΘ και αστυνομία) και της μη επαναλειτουργίας των γεωτομήσεων που στερεύουν το ποτάμι είναι ακόμη ανοιχτά μπροστά μας.

Παρότι πιστεύουμε, ότι τα αιτήματα είναι διαπραγματεύσιμα και επιλύσιμα από το κράτος, η συντεριφορά του ΟΥΘ (όπου κάποιοι έχουν μεγάλα συμφέροντα) δείχνει πως θα χρειαστεί κόπος για αυτό.

Άδιαλλαξία ως προς το σύχο και διαδικασίες που προωθούν την συμμετοχή του κόσμου (λαϊκές συνελεύσεις) είναι η δύση για την τελική νίκη.

Είναι απ' την άλλη, η προωτόβεση μας και η εγγύηση της συμταράσσασή μας

αρχή και εναντίωση αργότερα στις πιο σημαντικές στιγμές του αγώνα της Αραβησού των μεγάλων κοινωνιών του Ελληνοβουλίου, προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν κάποιοι, που ως γνωστόν τελευταία προωθούν αμεριδημοκρατικές διαδικασίες στο κοινοβούλιο (σιφ). Η μεταφορά ό

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Hαθώση των δύο αυτοψιών που πυροβόλησαν και τραυμάτισαν τον Ιούλη του '87 τον κρατούμενο Α. Δρινέα ενώ προσπαθούσε ν' αποδράσει από το τμήμα Μεταγάγων του Πειραιά, δεν αποτελεί παρό μια συνέχεια στη συνεπή πρακτική των δικαστών να απαλλάσσουν αστυνομικούς υπεύθυνους για τραυματισμούς και δολοφονίες πολιτών. Ιδιαίτερη όμως σημασία έχουν σ' αυτή την περίπτωση οι αιτιάσεις του εισαγγελέα, τόσο ωμές όσο και απροκάλυπτες, που σηματοδοτούν την δικαστική, ηδική και πολιτική δικαιωση των πιστόλερος.

-Θα πρέπει με την σημερινή μας απόφαση να ξεκαθαρίσουμε πλέον αν οι αστυνομικοί που πυροβολούν κακοποιούς κάνουν καλά τη δουλειά τους ή δεν την κάνουν, και τις στέλνουμε φυλακή. Οι δύο αστυνομικοί κατά την γνώμη μου δεν τέλεσαν καμία αξιόποιη πράξη, γι' αυτό το λόγο προτείνω την αθώση τους.

Πανομοιότυπο είναι και το σκεπτικό των γνωστού αστυνομικού κονδυλοφόρου Π. Σόμπολου σε αρθρό του στο περιοδικό ΕΙΚΟΝΕΣ (3 Γενάρη), όπου αθωώνει εκ των προτέρων τον αστυνομικό Βελλέκο που πυροβόλησε τον Νοεμβρή του '89 τον τοξικομανή Καρασαβαδή έξω από το σχολείο της Καλλιθέας, επειδή κατά τη γνώμη του εκείνη την ώρα διακινούστε γαρκωτικά. Ο Σόμπολος με κοινωνικό επικαλύμμα -έμπορο που πουλάει γαρκωτικά σε ανήλικα, βαρτίζει τον Καρασαβαδή - επιχειρεί να δικαιώσει τον

αστυνομικό που αισθάνθηκε υποχρεωμένος να πυροβολήσει αν και εκείνη την ώρα ήταν εκτός υπηρεσίας. (Άλλωστε εκτός υπηρεσίας δεκάδες μάταιοι έχουν δολοφονηθεί τις γυναίκες τους, κοντινούς τους συγγενεῖς ή άλλους με τους οποίους είχαν προσωπικές διαφορές.)

Και αν ο Μελίστας έγινε διαστροφός -από την ανάποδη- για τη δολοφονία του Μ. Καλτέζα και τη δικαστική του δικαιωση χάρη στις διάιτες αντιδράσεις που προκαλεσε, οι περισσότερες περιπτώσεις τραυματισμών και δολοφονιών πολιτών από αστυνομικούς πέρνουν στα ψηλά των εφημερίδων -ας πουμε εκείνη την περίπτωση που πυροβολήθηκε μέλος του ΣΑΚΕ γιατί έγιραφε σύνθημα σε τοίχο!! - σαν μια θλιβερή επιβεβαίωση του ότι όπως ο διάβολος αγαπάει τους δικούς του έστι και η πολιτεία φροντίζει τους υπηρέτες της.

Σε αντίθεση με τα παραπάνω δημοσιογράφοι και ανακρίτες, εισαγγελείς και δικαστές παρεμβαίνουν δυναμικά για να επιτρέψουν τον πλέκυ της δικαιοσύνης πάνω στη τραγικές ανθρώπινες φιγούρες, όπως του ζευγαριού που κάηκαν τα δυο παιδιά του ή των άλλων που το μαρό τους πέθανε από αστυνομία.

Με την ίδια ευκολία που απλεύθερώνουν ένα δολοφόνο κουμπουρόφρο, με την ίδια ευκολία εκδίδουν εντάλματα σύλληψης για ανθρώπους που το ίδιο το δράμα που βίωσαν είναι το επιστέγασμα της καθημερινής τους τραγωδίας.

ΔΥΟ ΑΙΤΗΣΕΙΣ · ΜΙΑ ΑΠΟΡΡΙΨΗ

Απορρίφθηκε και πάλι η αίτηση του Ν. Τσουβαλάκη για απόλυτη του υπό όρους -έχει εκτίσει τα 2/3 της ποινής του- με πρόσχημα μια πειθαρχική ποινή που του είχε επιβληθεί διαν διαμαρτυρήθηκε για τον ξυλοδαρμό των συγκραυτούμενών του στην Πάτρα Πετρόπουλου- Παπαδόπουλου μετά από απόπειρα απόδρασης τους. Το ίδιο συμβούλιο έκανε δεκτή την αίτηση του Σ. Καμπέρη που είχε καταδικαστεί για τη δολοφονία του βουλευτή της ΕΔΑ Γ. Τσαρουχά. Η σύμπιση (;) αυτή αποκαλύπτει και πάλι την εκδικητική μετα-

χείριση που επιφυλάσσουν οι δικαστικές αρχές σ' έναν ανθρώπο, που έχει επανειλημένα διεκδικήσει την ελευθερία του κατεβαίνοντας σε απεργία πείνας.

Και βέβαια, το «ευεργέτημα» της υπό όρους απόλυτης που υπερίπταται σαν το πο ελκυστικό δέλεαρ πάνω από τα κεφάλια των κρατουμένων προσφέρεται σαν άμεση αναταρθή για την υποταγή, ενώ τα στέρουνται δύο - εστω και στο ελάχιστο - αρνούνται να -συνεργαστούν- με τις αρχές των φυλακών.

Οσοι φίλοι της Ενώσης Αναρχικών θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθεια της μπορούν να στείλουν κείμενα, γράμματα, ειδήσεις ή οποιοδήποτε άλλο χρήσιμο απαραίτητο στις πιο κάτω διεύθυνσεις:

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ και εφημερίδα ΑΝΑΡΧΙΑ

Τ.Θ 26050, ΑΘΗΝΑ 10022

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ και εφημερίδα Ε.ΣΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Σπάρτης 41 Θεσ/νική και

Τ.Θ. 11251,54110 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ 1.Στάκου 52 και

Τ.Θ 93 ΑΓΡΙΝΙΟ 30100

Επίσης στις πιο πάνω διεύθυνσεις υπάρχουν προηγούμενα φύλλα, των εφημερίδων «ΑΝΑΡΧΙΑ» και «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» και εκεί μπορείτε να απευθυνθείτε για συνδρομές και οικονομική ενίσχυση.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΕΝΟΧΟΙ ΟΥΤΕ ΑΘΩΟΙ

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ Χ.ΜΑΡΙΝΟ ΚΑΙ Κ.ΣΜΥΡΝΑΙΟ

ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ 5 ΦΛΕΒΑΡΗ, 9 π.μ.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΠΕΛΑΣΗ ΔΡΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ

Απορρίφθηκε η αίτηση του Παλαιοστίνιου Αρμού Μπαλά Γιούλ να αναγνωριστεί από τον ΟΗΕ σαν πολιτικός πρόσφυγας, ενώ δεν έχει υπάρξει ακόμα απάντηση από το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης για το αν θα του χορηγηθεί άδεια παραμονής.

Η προσφίλης τακτική των διωκτικών αρχών να απελαύνουν στη κάθε ευκαιρία πολιτικούς πρόσφυγες, επεκτείνεται και στους Παλαιοστίνιους. Η τακτική αυτή, συχνά απροκάλυπτη κι ακόμη συχνότερα εν κρυπτώ -όπως στην περίπτωση

του Τούρκου Οζ. Σομάρ-, δεν προέρχεται έκπληξη καθώς οι ελληνικές αρχές δείχνουν ιδιαίτερη προθυμία να εναρμονιστούν με τις επιταγές των διεθνών καταστατικών μηχανισμών (TREVD).

Οι εκκλήσεις για -σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα- θα υπορούσσουν ν' αποδειχτούν μάταιες για τον υπό απέλαση Παλαιοστίνιο -όπως έχουν αποδειχτεί και για άλλους πολιτικούς πρόσφυγες- στο βαθμό που μεσά στον γενικότερο εφισηματικό, έχουν μειωθεί τα κοινωνικά αντιανακλαστικά.

